

Dünyanın bütün işçileri, birleşin!

DÜNYA DEVRİMİ

Enternasyonal Komünist Akım

9.Sayı

Mayıs-Haziran 2012

Meydanlar, Kitle Meclisleri, Tartışma Kültürü:

GELECEĞİN ANAHTARI İŞÇİ SINIFI

Dünya Devriminin bu sayısında enternasyonlist pozisyonlar açısından gündemdeki konulara değindik. Kapitalizm derin bir kriz içinde kendini yaşatmaya çalışırken dünyanın dört bir yanında grevler, işgal eylemleri yaşandı. 2011'deki en önemli iki olay kapitalizmin global krizi ve Tunus, Mısır, İspanya, Yunanistan, İsrail, Şili, ABD, Britanya'daki toplumsal hareketlerdi. Bu yaşananlar üzerine EKA olarak bir bilanço ile tartışmalara hız vermeye yada katkı sunmaya çalıştık. Bu eylemler "kitle meclisleri, açık kitle toplantıları, occupy (işgal)" gibi kavramları ortaya çıkardı ve öyle görünüyor ki bundan sonra da bu kavramları yaşamaya, konuşmaya devam edeceğiz. Diğer taraftan kapitalist kriz etkilerini daha da uzun soluklu olarak işçilerin yaşamında kronik işsizlik, çalışma koşullarında kötüleşme ve yoksulluk olarak kendini hissettirecek.

Son aylarda yaşanan iş kazalarının ölümlerle sonuçlanması kapitalist barbarlığın gerçek yüzünü bir kez daha gösterdi. Sadece daha fazla kar etmek için iş güvenlik önlemleri almayan, sermayesinden buraya pay ayırmayan burjuvalar, işçilerin yaşamını

bir barakadan daha değersiz görmekte. Bu barbarlığın altında ise ekonomik kriz, sermaye birikimi isteği yatmakta.

Son dönemde yaşanan Bosch işlerinin Türk Metal sendikasıdan Birleşik Metal sendikasına geçmesi burjuva solu tarafından methiyeler dizilerek karşılandı. İşçilerin sendika değiştirmesi karşısındaki bu ibretlik tutum üzerine değerlendirme yaptık. Bu

değerlendirmenin daha da net anlaşılması için sendikalara ilişkin değerlendirmemize yer vererek görüşlerimizi daha anlaşılır bir şekilde ifade etmeye çalıştık. Bu sayının içeriğinde yer vermesek te 1 Mayıs'a dair kısa bir değinme yapmak gerekiyor. İşçilerin tarihte pratik olarak ortaya koydukları 1

Mayıs, enternasyonal mücadelenin ilk ciddi eylemlerinden birisidir. Bu özelliğinden kaynaklı da sahiplenilmelidir. Fakat bu sahiplenme biçimsel bir sahiplenme değildir; enternasyonalist siyasi içeriğinin görülmesi ve böyle değerlendirilmesidir. Burjuvazinin 1 Mayıs'ı sendikalar aracılığıyla bayram adıyla ehlileştirdiği şey ise 1 Mayıs değil sadece onun gölgesidir.

2011'in Toplumsal Hareketleri Üzerine Değerlendirme s.2

Türk-İş'ten DİSK'e Değişen Bir Şey Yok! s.4 / Yeni Sendikalar Yasası Üzerine Düşünceler (2) s.6

Ortadoğu Dosyası (2) s.8 / Hindistan'da Kitle Meclislerine Doğru s.10

Esenyurt Yangını: Kapitalizm İşçi Kaniyla Yaşamaya Devam Ediyor! s.10

Bağımsız İşçi Hareketi İçin Radikal Azınlıkların Çağrısı s.12

Kaçış Edebiyatından Edebiyata Kaçış s.16

tr.internationalism.org / turkiye@internationalism.org

2011'in Toplumsal Hareketleri Üzerine Değerlendirme

Bu yazı, 2011 yılı toplumsal hareketlerinin önemi hakkında daha geniş bir tartışmaya katkıda bulunmak için onların geçici bir bilançosunu çizmeye çalışan uluslararası bir değerlendirmedir.

2011: ÖFKEDEN UMUDA

2011'deki en önemli iki olay kapitalizmin global krizi[1] ve Tunus, Mısır, İspanya, Yunanistan, İsrail, Şili, ABD, Brityanya'daki toplumsal hareketlerdi.

Öfke uluslararası bir boyut aldı

Kapitalist krizin sonuçları dünya nüfusunun muazzam çoğunluğu için çok zor oldu: bozulan yaşam koşulları, yıllarca süren uzun-dönemli işsizlik, en alt seviyede bir istikrarı bile imkansız kılan belirsiz çalışma, aşırı yoksulluk ve açlık...

Milyonlarca insan dengeli ve normal bir yaşam ve çocukları için gelecek imkanlarının yokoluşu hakkında endişe duyuyorlar. Bu onları derin bir öfkeye, sokak ve meydanlara çıkarak pasifliği kırmaya, günümüz evresinde 5 yıldan fazla bir süredir devam eden bir krizin nedenleri üzerine tartışma girişimlerine sevketti.

Acı çeken çoğunluğun bu öfkesi, bankerler, siyasetçiler ve kapitalist sınıfın diğer temsilcilerinin küstahlık, ağgözlülük ve kayıtsızlığı ile şiddetlendirildi. Aynıı cıddi sorunlarla yüzeleşen hükümetlerin gösterdiği beceriksizlik için de geçerlidir: onların önlemleri herhangi bir çözüm getirmeden sadece yoksulluğu ve işsizliği arttırdı.

Bu öfke hareket uluslararası biçimde yayıldı: Sosyalist hükümetin ilk ve en ölümcül tasarruf planlarından birisini dayattığı İspanya'dan; borç krizinin sembolü Yunanistan'a; dünya kapitalizminin tapınağı Birleşik Devletler'den; en kötü ve en yerleşik emperyalist çatışmaların odağı olan Mısır ve İsrail'e, Ortadoğu'ya.

Enternasyonal bir hareket olarak bu farkındalık, milliyetçiliğin Yunanistan, Mısır ve ABD'deki eylemlerde ulusal bayrakların varlığında görülen yokedici ağırlığına rağmen gelişmeye başladı. İspanya'da, Yunanistan işçileriyle dayanışma "Atina direniyor, Madrid yükseliyor" gibi sloganlarla ifade edildi. Oakland grevcileri (ABD, Kasım, 2011) "İşgal hareketiyle dünya çapında dayanışma" dediler. Mısır'daki Kahire Deklerasyonu'nda Birleşik Devletler'deki harekete destekte bu kabul edildi. İsrail'de onlar "Netanyahu, Mübarek, Esat aynıdır" diye bağırıldılar ve Filistinli işçilerle bağlantılar kurdular.

Bu hareketler zirve yapıp inişe geçtiler ve yeni mücadeleler hala gerçekleşiyor olsalar da (İspanya, Yunanistan, Meksika), birçok kişi şimdi şu soruları soruyor: bu öfke dalgasını ne başardı? Bizler bir şey kazandık mı?

Hareketlerin yaygın sloganı: Sokaklara!

Onları etkilemiş olan yanılsama ve kafa karışıklıklarına karşın bu gibi kalabalıkların kendi çıkarları için mücadele etmek için sokak ve meydanları işgal etmeleri 30 yılı aşkın bir süreden sonra ilk kez gerçekleşecekti.

Başarısızlar olarak sunulan, inisiyatif almaktan yoksun ya da ortak birşeyler yapamayan avareler zannedilen bu insanlar, işçiler, sömürülenler, birleşebilmeyi başardılar, girişim-

leri paylaştılar, sistemin günlük normalliğinin onları kınadığı felç edici edilgenlikten kurtulabildiler.

Her birisinin kapasitesindeki kitlelerin kolektif eylem gücünün keşfinde güven ilkesinin gelişmesi bir moral destek oldu. Toplumsal sahne değişti. Siyasetçiler, uzmanlar ve 'büyük adamlar'ın kamu yaşam tek boyutluluğu, duyulmak isteyen anonim kitleler tarafından sorgulandı.[2]

Bütün bunları söyledikten sonra, sadece kırılğan bir başlangıç evresindeyiz. Yanılsamalar, şaşkınlıklar, protestocuların ruh hallerindeki kaçınılmaz değişiklikler, kapitalist devletin baskısı ve tecrit kuvvetleri (sol partiler ve sendikalar) tarafından empoze edilen tehlikeli sapmalar inzivaya çekilmeye ve acı yenilgilere yol açtı. Öte yandan mevzu bahis engellerle döşenmiş ve zafer garantisinin olmadığı uzun ve zorlu bu yol olunca, yürümeye başlama eyleminin ilk zafer olduğu belirtmemiz gerekir.

Hareketin kalbi: kitle meclisleri

Bu hareketlere katılan kitleler, kendilerini yalnızca hoşnutsuzluklarını haykırmakla sınırlamadılar. Aktif bir biçimde kitle meclisleri örgütlenmelerinde yer aldılar. Kitle meclisleri Birinci Enternasyonal'in (1864) sloganını somutlaştırmıştır: "İşçi sınıfının özgürleşmesi işçilerin kendi işidir yoksa hiçbir şeydir". Bu, Paris Komünü ve daha yüksek bir biçim aldığı 1905 ve 1917'deki Rusya'ya, Almanya 1918, Macaristan 1919 ve 1956, Polonya 1980'e süren işçi hareketi gelişeneğinin devamıdır.

Kitle meclisleri ve işçi konseyleri proleter mücadelenin ve yeni bir toplum biçiminin gerçek formudur.

Kitlesel olarak birleşmemizi amaçlayan kitle meclisleri, bir sektör ya da toplumsal kategorinin gettosunda hapsolmuş ücretli kölelik ve "herkes kendi için" atomizasyonu zincirlerinin kırılmasına işaret etmektedir.

Kitle meclisleri, birlikte düşünmek, tartışmak ve karar vermek, hem karar almada ve hem de onların uygulanmasında yer alarak karara varılanlar için kolektif olarak sorumlu olmak içindir.

Kitle meclisleri sadece mücadeleyi ileriye taşımak için kaçınılmaz olan karşılıklı güven, genel empati, dayanışma inşa etmek için değil, sınıfsız ve sömürsüz özgür gelecek toplumunun temel direkleridir.

2011, hakim sınıfın vaaz ettiği ikiyüzlü ve kendisine hizmet eden "dayanışması" ile hiçbir ilgisi olmayan bir gerçek dayanışma patlamasına şahit oldu. Madrid'teki eylemler, göçmenleri alıkoyan polisin gözaltına alınan ya da durdurulanları kurtarmak için çağrı yaptı; İspanya'da, Yunanistan'da ve Birleşik Devletler'de tahliyeler için kitlesel eylemler gerçekleştir; Oakland'ta "Grev meclisi temsilciler göndermeye ya da 2 Kasım Genel Grevi'nde yer alan çalışanları ya da öğrencileri cezalandıran şirket ya da okulları işgal etmeye karar verdi". Herkes çevresindekiler tarafından korunmada ve savunulma halinde hissedebildiği canlı anlar kesik kesik de olsa gerçekleşti. Tüm bunlar, içinde yaşadığımız toplumun üzerine umutsuzluk ve savunmasızlığın acı hissi sinmiş "normalliği" ile katı bir biçimde zıtlaşmaktaydı.

Gelecek için ışık: Tartışma kültürü

Milyonlarca işçinin dünyayı dönüştürmek için ihtiyaç duyduğu bilinç, hakim sınıf ya da aydınlanmış liderlerin zeki sloganları ile kazanılmaz. Bu tartışma ve kitlesel bir ölçekte geçmiş hesapla katan ancak tıpkı İspanya'daki bir afişte yazan "Devrim olmadan gelecek yok!" gibi daima geleceğe odaklı tartışmalar bir mücadele deneyiminin ürünüdür.

Tartışma kültürü, yani karşılıklı saygı ve aktif dinleme üzerine kurulu açık tartışmalar sadece kitle meclislerinde değil onun çevresinde de filizlenmeye başladı: tartışma ve takas edilen fikirler için yapılan sayısız toplantı yapıldı, gezici kütüphaneler örgütlendi... Çok kısıtlı araçlar ile geniş bir entelektüel faaliyet sokak ve meydanlarda doğaçlama bir şekilde gerçekleştirildi. Ve kitle meclisleriyle olduğu gibi, işçi sınıfı mücadelesinin bir geçmiş deneyimini yeniden canlandırdı "Bütün Rusya okuma yazma öğreniyor ve okuyordu (politika, ekonomi, tarih ne bulursa) , çünkü öğrenmek istiyordu... Uzun yıllar eğitime susamış olan halkta devrimle birlikte delice bir okuma hastalığı başlamıştı. Yalnız Smolni Enstitüsü'nden ilk altı ay içinde her gün tonlarla, vagonlar dolusu, trenler dolusu basılmış kitap, dergi, gazete sevk edilip yurda dağıtılmıştı. Rusya her okunacak şeyi kızgın toprağın suyu emmesi gibi emiyor, bir türlü doymuyordu. Dağıtılan bu şeyler masal, yalan yanlış tarih, halk için din ya da dejenere eden ucuz cinsten romanlar değildi. Bunlar toplumsal, ekonomik kuramlar üzerine, felsefe üzerine yazılmış kitaplardı. Tolstoy'un, Gogol'un ve Gorky'nin eserleriydi." [3].

Eğemen ideoloji ve onun medyasının zorladığı ve sadece bir milyonlarca başarısızlar kaynağı, yabancılaşma ve yanlış klişeler olabilen "başarı modeli"ne dayanan bu toplum kültürü karşısında, binlerce insan özgün popüler kültür aramaya, onu kendileri için gerçekleştirmeye, kendi eleştirel ve bağımsız kriterleri için canlandırmaya çalışmaya başladılar. Kriz ve onun nedenleri, bankaların rolü, vb. ayrıntılarıyla tartışıldı. Çok fazla kafa karışıklığına rağmen devrime dair tartışmalar da vardı; demokrasi ve diktatörlük üzerine, bu "onlar buna demokrasi diyorlar ama değil" ve "bu bir diktatörlük ancak görünmüyor" olarak iki karşılıklı sloganda sentezlenen konuşmalar da vardı.

Proletarya geleceğin anahtarıdır

Eğer bütün bunlar 2011'i umudun başlangıç yılı yapıyorsa, bu hareketlere onun hala muazzam olan sınırlılıklarını ve zayıflığını gören keskin ve eleştirel bir göz ile bakmalıyız.

Eğer dünyada kapitalizmin modası geçmiş bir sistem olarak görüp "insanlığı kurtarmak için, kapitalizm yokedilmeli" diyen kişi sayısı artıyorsa, aynı zamanda kendi bütünlüğünde saldırılması gereken ve birçok yüzeysel ifadesiyle (finans, spekülasyon, siyasi-ekonomik güçlerin çürümesi) bir meşguliyet içerisine dağılmamış gerçekten karmaşık toplumsal ilişkiler ağı olan kapitalizmi bir avuç "kötü çocuğa" (vicdansız sermayedarlar, acımasız diktatörler) indirgeme eğilimi de bulunmaktadır.

Bu, kapitalizmin her bir gözeneğinden (baskı, terör ve terörizm, ahlaki barbarlık) beslendiği şiddeti reddetmek hakkında daha fazlası iken, bu sistem aynı zamanda sadece pasif yurttaş basıncı tarafından ortadan kaldırılmayacak. Azınlık sınıf gönüllü olarak gücünü bırakmayacak ve devleti içine onun her 4 ya da 5 yılda bir demokratik meşruluğuyla; asla yapmayacakları ve sözünü vermediklerini yapacak par-

tileriyle; ve hakim sınıf tarafından masa üzerine konulan herşeyi imzalayarak dağıtmak için mobilize olan sendikalarıyla üzerini örtecektir. Sadece bir kitlesel, azimli ve inatçı mücadele sömürülenlere devleti ve onun baskı araçlarını yoketme gücünü verecek ve İspanya'da tekrarlanan "Bütün iktidar kitle meclislerine" sloganını gerçek kılacaktır.

Özellikle ABD'deki işgal eylemlerinde oldukça popüler olan "biz %1'e karşı %99'uz" sloganının bizleri etkileyen bir ölüm-cül sınıf bölünmelerine dair bir anlayışın gelişmeye başladığını ortaya koyuyor olsa da, bu eylemlere katılanların büyük çoğu kendilerini, toplum içerisinde "özgür ve eşit yuttaşlar" olarak kabul görmek isteyen "aktif vatan-daşlar" olarak tanımladılar.

Ancak toplum sınıflara bölünmüştür: herşeye sahip olan ve hiçbir şey üretmeyen kapitalist sınıf ve herşeyi üreten ve daha ve daha azına sahip sömürülen -proleter- sınıf. Toplumsal evrimin itici gücü demokratik "bir vatandaş çoğunluğunun karar" oyunu (ki bu oyun hakim sınıfın diktatörlüğünün üzerini örten ve meşru kılan bir maskeli balo-dan fazla bir şey değildir) değil, sınıf mücadelesidir.

Toplumsal hareket asıl zenginliği kolektif olarak üreten ve toplumsal yaşamı işlevliştiren sömürülen sınıf proletaryanın ilke mücadelesine katılmalıdır: fabrikalar, hastaneler, okullar, üniversiteler, ofisler, limanlar, binalar, postaneler. 2011'deki bazı hareketlerde Mısır'da patlayan ve sonuçta Mübarek'i istifa etmeye zorlayan grev dalgasında onun gücünü gördük. Oakland'da (Kaliforniya) "işgalciler" bir genel grev ilan ettiler ve liman işçileri ve tır şoförlerinin aktif desteğini kazandılar. Londra'da greve çıkan elektrikçiler ve Saint Paul işgalcileri aynı yaygın eylemleri uygulamaya koydular. İspanya'da grevdeki sektörler meydanlardaki kitle meclisleri ile birleşmeye yöneldiler.

Kapitalist zulüm tarafından sömürülen modern proletaryanın sınıf mücadelesi ile toplumsal katmanların derin ihtiyaçları arasında bir zıtlık yok. Proletaryanın mücadelesi egoist ya da özel bir mücadele değil "büyük çoğunluğun büyük çoğunluk yararına bağımsız hareketi"dir (Komünist Manifesto).

Günümüz hareketleri proleter mücadelenin iki yüzyıllık deneyimi ve toplumsal özgürleşmeye yönelik girişimlerinden, onları eleştirel olarak gözden geçirerek faydalanabilir. Yol uzun ve muazzam engellerle dolu ki bu olgu akla İspanya'da tekrarlanan "Yavaş gidiyor değiliz, uzağa gidiyoruz" sloganlarını getiriyor. Şimdi, kapitalizmin yerine başka bir toplumun gelebileceğini netleştirecek yeni hareketleri bilinçli bir şekilde hazırlamak için, hiçbir kısıtlama olmadan ve yüzleri karartmadan mümkün olan en geniş tartışmayı başlatmak zamanıdır.

Enternasyonal Komünist Akım 11/03/12

[1] Bkz: Ekonomik kriz, hiç bitmeyen bir masal değil (İNG), <http://en.internationalism.org/internationalreview/201203/4744/editorial-economic-crisis-not-never-ending-story>. Sistemin global krizi ile, (Japonya'daki) Fukushima nükleer güç istasyonundaki ciddi hadise bize insanlığın yüzyüze geldiği muazzam tehlikeleri gösterdi.

[2] Time Dergisi'nin, imzasız yayınladığı "Yılın Adamı" ilan ettiği Protestocu hariç. Bkz: http://www.time.com/time/specials/packages/article/0,28804,2101745_2102132_2102373,00.html.

[3] John Reed: Dünyayı Sarsan 10 Gün. <http://www.marxists.org/archive/reed/1919/10days/10days/ch1.htm> ya da Yordam Yayınları Syf. 37

Türk-İş'ten DİSK'e Değişen Bir Şey Yok!

Burada yazının yoğunlaştığı konunun daha çok Bosch işçilerinin Türk Metal-İş'ten istifa ederek Birleşik Metal-İş'e toplu geçişlerinden öte aslında işçilerin mücadelesinde bu ana kadar olumsuz bir etkilerinin dışında pozitif hiçbir etki ve izlenim bırakmamış bir 'bozacı'dan, bundan sonra da birkaç yüzdelik maaş zammı ve mücadelenin önüne geçen sahte eylemlilikler ile günümüzde işçilerden sömürdükleri aylıklarla ayakta kalmaya çalışan 'şiracı'ya tamah ettirilen, işçilerin kendi mücadelelerini ellerine almadaki bir engel olarak sendikaların içerisinde bulunan Türk-İş konfederasyonu çetesinden DİSK'in Birleşik Metal-İş çetesine geçen işçilerin hikayesi olduğunu söyleyebiliriz. Bunun yanı sıra burjuva solunun bu hadisenin şakşaklığına soyunması ile yazımızın amacı işçi sınıfının mücadeleleri ekseninde etkisinin daima gelişen sınıfsal hareketliliklerinin önüne set çekmek dışında başka bir işlevi yerine getirmeyen burjuva demokrasisinin araçları olarak sendikaların varoluş amaçlarını Bursa'daki bu örnek üzerinden biraz daha açabilmek gayesidir.

Bilindiği üzere, son olarak Bosch işçilerinin üyesi oldukları Türk Metal-İş'ten DİSK konfederasyonunun bir üyesi olan Birleşik Metal-İş'e geçişleri ile yeniden gündeme gelen Türk-İş / DİSK arasındaki burjuva solunun kullandığı sahte ayrımın kökeninde aslında tamamen (özel / kamu ya da karlı / karsız) sektörler ayrımı varolmaktadır. Bu konuya dair düşüncelerimizi Yeni Sendikalar Yasası ile ilgili kaleme aldığımız yazımızda da dile getirmiştik ve bir süredir sendikalar üzerine güncel yazılar ve yorumlar ile programatik görüşlerimizi okuyucu ve sempatanlarımıza aktarmaya gayret etmiştik, ediyoruz da.[1]

Buradaki mesele Türkiye'deki burjuva solunun, burjuva politikalarının dümenine su taşımaktan başka pek de bir işe yaramadığı ve yıkılması gerektiği noktasına dikkat çekmektir. Mesele konfederasyonlara üye sendikalarının işçilerinin bir sendika üyeliğinden istifa ederek bir diğer sendikaya üye olması meselesi değildir. Mesele birçok boyutuyla ele alındığında daha iyi anlaşılacaktır.

6 bin işçinin çalıştığı Bursa'daki Bosch fabrikasında Türk-İş'e 30-35 TL'lik aidatlar ödenmesine rağmen herhangi bir faaliyet gözlemlemediklerini, enflasyon oranında maaş zammı alamadıklarını ve 3 vardiya çalışarak sosyal yaşamdan tamamen koptuklarını ifade eden işçilerin tepkisi sonucu vardiya sonrası şubeye yürüyüşü ile toplu istifalar ve sendika değiştirme süreci başlamış oluyordu.

Bu sendika değiştirmeler ilk değillerdi; nitekim bazen tam tersi de oluyordu. DİSK / Birleşik Metal-İş'ten Türk-İş Türk Metal-İş'e geçişlerin kendisi de bunu gösteriyor. Buradan baktığımızda da görüntüdeki durumun aslında işçilerin haklarının daha az yendiğine, daha az dolandırıldıklarına "inandıkları" bir sendikayı tercih ediyor olmaları durumu ile karşılaşılıyor.

Burada yaratılan "işçilerin mücadeleciler bir sendikaya geçişi" havasının karşısına, işçilerin her iki sendika konfederasyonundan diğer bir konfederasyona geçişlerde önlerine koydukları kriterler, ölçütler ve gereklilikler mevcut. İşçilerin sendikalar arasında tercih yapmalarına neden olan etmenlerin başında Toplu İş Sözleşmeleri (TİS)'nin istenilen ölçütlerde imzalanması, diğer bir deyişle maaş zammı ve

diğer maddi iyileştirmeler, çalışma koşullarının düzeltilmesi, varolan sosyal imkanların varlığının devam ettirilmesi, artırılması ya da korunması. Bununla birlikte "işçilerin yuvaya dönmesi" bir tarafa, konu adeta o sendikadan bu sendikaya koşarak üye olmaları ve varolan yaşam koşulları yönündeki acil ihtiyaçlarının bir göstergesi olması ile alakalı.

Ama konuyu böyle görmeyen burjuva solunun manşetlerine bakınca beklenen sonuçlarla karşılaşılıyor. Sendikaların dönüştürülebilecek birer "işçi evi" olarak gören solcular manşetlerinde "Bosch İşçileri Yuvaya Döndü!"[2], "Bosch İşçileri: '30 Yıllık Esaret sona Erdi!'"[3], "Ve Bosch İşçisi Tarih Yazdı!"[4], "Bosch İşçisinin Tercihi Mücadeleciler Sendika"[5], "Ve Esaret Kırıldı: Bosch İşçisinin Tercihi Birleşik Metal-İş"[6] gibi başlıklara yer veriyorlardı. Hatta sendikalara eleştirel yaklaşan kimi solcular ise konuya yine aynı pencereden bakmayı tercih ediyor, sınıf politikası yerine haber ajanslığı rolünü oynayıp kenara çekilerek aynı zamanda işçiler içerisinde olmayan birşeyi varmış gibi göstererek Türk-İş'ten istifa edip DİSK'e geçmeyi matah bir şeymiş gibi "Bosch'ta Türk-Metal Hanedanlığı Yıkılıyor" başlıklarıyla işçi sınıfı içerisinde yayıyorlardı.[7] Büyük bir akıl tutulmasının ürünü başka başlıklar da internet üzerine mevcut.[8]

İşçilerin bu sendika değiştirmelerinin temelinde aidat, vb. gibi konular olduğu halde, burjuva solunun bunu sendikalar arası isim tercihi gibi göstermek, daha reformistten daha mücadelecilere geçişi olarak kutsama ikiye bölmeyle DİSK'e geçişler söz konusu iken ve bunu her gün servis ediyorlarken kendilerince daha az mücadeleciler, ya da az "devrimci ya da "mücadeleciler" / "devrimci" bir sendika konfederasyonuna ya da sendikaya geçişte bunu kimi zaman haber yapma gereği bile duymuyor, haber değeri görüp manşetlerine taşısa bile sadece yorumsuz bir haber içeriği döşeyip "haber vermiş olmanın rahatlığıyla" bu işçilerin neden böyle bir tercih yaptıklarını okuyucularına aktarmaktan kendilerini alabiliyorlardı.

Neden? Çünkü böyle yaparlarsa o çok savundukları mevcut "mücadeleciler" sendikaların içerisindeki bağ kurabilecekleri işçi sayısı daha da artacaktır. Geçiş yapılan "devrimci" sendika ile olan bağlarından mütevellit bu sendikalar üzerindeki nüfusları belli bir mücadele pratiği içerisinde geçmiş işçiler nezdinde daha da artacak, genel kurul salonlarında "muhalif" sendikacılığın hadiselerini okuyup işçilerden bağımsız kurdukları sözde "birlikler"inin yayınladığı birkaç bildiriye kursüden kendi siyasetlerinde ve ilgili sendikada örgütlü işçiler aracılığıyla okuyacaklar, hem üye işçilerin gözlemlenebilir yerlerini sağlamlaştıracaklardır. Böylece hem işçi sınıfı içerisinde ikameci siyasetlerinin kara propagandasını yapacaklar, hem de böylece kendi politikaları ekseninde etkisi altına aldıkları işçilerin üzerinden bütün çirkinliğiyle "örgütlenebilecek potansiyel işçileri" tespit edecekler, hem de buradan aslında bütün bu pratikleriyle "demokratik", "muhalif", "mücadeleciler", "sınıftan yana" "devrimci" sendikacılığı yalanının mümkün olduğu, sendikaların ele geçirilebileceği, böylece daha iyi sendikaların varolabileceği yalanını işçilerin gözlerinin içine baka baka söyleyeceklerdir. En nihayetinde, sözde sendikal demokratizmi meşrulaştıracaklardır.

Ancak solcular bunları biliyorlar. Ancak bilip de görmezden geldikleri şeyler bulunuyor. Birleşik Metal-İş'in de cevap veremeyeceği daha çok soru bulunuyor. İşçi sınıfının metal sek-

töründeki unsurları üzerine çöreklenmiş sadece bir başka sendika olan Birleşik Metal-İş, mesela kendileri ile MESS arasında yapılan TİS görüşmelerinin tıkanması neticesinde 9-15 Şubat 2011 tarihlerinde 33 fabrikaya asılan grev kararı ve sonrasına dair ne söyleyebilirler? Peki 2011 yılı sonunda, ÇİMTAŞ Çelik fabrikasında çalışan DİSK Birleşik Metal-İş Gemlik şubesine üye 320 işçinin, Türk Metal İş'e geçmesinin önünü açan etkenlerin neler olduğuna dair kendileri hangi fikirdeler? Ya da 2009'un Şubat ayında, Bursa Organize Sanayi Bölgesi'nde bir süredir patronun işçileri sendika değiştirmeleri yönünde tehdit ettiği ve Birleşik Metal-İş temsilcilerinin satın alındığı iddialarıyla çalkalanan Grammer fabrikasında çalışan 500 işçinin bir gün içerisinde Türk Metal-İş'e geçmesinin önünü açan etkenlerin ne olduğu konusunda hem bu işçi düşmanı sendikaların sadece bir tanesi olan Birleşik Metal-İş ya da DİSK'in, onların temsilcileri yekpare burjuva solunun bir cevabı bulunuyor mudur? Bu işyerinde de Nisan ayında Birleşik Metal-İş'e üye 118 işçi işten çıkartılmıştı. Peki ya Bosch işçileriyle aynı ilin proletaryasından Bursa ASEMAT işçilerinin sendikasının astığı grev pankartı ile uzun süredir devam eden eylemlilikleri ile ilgili düşünceleri nedir?

Bizce ne DİSK, ne Türk-İş, ne de başka bir sendika işçi sınıfının mücadelesi için bir alternatif olamaz. Zira Birleşik Metal-İş'e üye olduktan sonra Bosch işçilerinin Türk-İş'e üyeyken yaşadıkları mağduriyetleri aratmayacak yeni saldırılar ile karşılaşacaklarını söylüyoruz. Yine patron ile TİS görüşmelerinde enflasyonun altında bir zamanda anlaşılacak, gerektiğinde sosyal haklardan kısıntı yapılacak, gerekirse öne çıkan birkaç işçi işten bir gecede çıkartılacaktır. Türk-İş ve özellikle de Türk Metal-İş ve Tek-Gıda-İş'in karakterlerini geçtiğimiz yıllarda işçi sınıfının deneyimlediği pratikler ile görebilmiş olduk. Bu demek değildir ki teslimiyetçi ya da "sarı" sendikaları sadece gündeme gelenlerdir; sendikaların rengi yoktur çünkü sendikalar bugün yapısal ve içinden geçilen tarihsel konjonktür itibarıyla birer devlet aparatlarıdır.

Peki ya burjuva solu? Varoluşlarının ana "ekseni" işçilere dışarıdan bilinç taşımak iddiası olan burjuva solunun devrimcileri işi daha da ileri götürdüğünün örneklerini de takip etmek zor değil. Mesela "direniş çadırı" meselesi. Örneğin ücretlerini alamadan birkaç ay öncelerine kadar yüksek karlar açıklayan Hey Tekstil'den atılan işçilere yaptıkları "tavsiyeler" oldukça düşündürücü. Bosch işçilerinin DİSK Birleşik Metal-İş'e geçişlerini kutlayanlar bu sefer de Hey Tekstil işçilere "Ontex/Canbebe direnişçilerinin kendi direniş çadırlarını Sefaköy İşçi Kültür Evi'ne bıraktıkları direnişin ilk günlerinden beri BDSP'liler tarafından işçilere ve komiteye defalarca söylenmişti." [9] tavsiyesi yaparak sözde "devrimciliklerini" aklamaya çalışmışlar, her zaman en doğrusu ve "en mükemmelini kendilerinin bildiğini" iddia edecekler, işçi sınıfı karşısında kendilerini birer öğretmen gibi görecektlerdi. Ama ne de olsa işçiler sadece seminerler verilmeyi hakeden birer "bilinç taşıması gerekenler topluluğu"dur, öyle değil mi? [10]

Artık işlevi de açık hale gelen ve direnişteki işçilerin hem moral hem de fiziken adeta çökmelerine, "mücadele" uğruna adeta sokaklarda açıkça sivil/resmi kolluk kuvvetlerinin ve

patronun kiraladığı çetelerin saldırılarına açık hedef haline getirilen ve çadırlar, direniş noktaları, vb. kurdurularak ay-larca ve hatta yıllarca bu biçimde sürdürülen ve açılan davaların sonuçlanması beklenirken samimi işçilerin iyi niyetlerinin stalinistler tarafından bu biçimde kullanılmasının önünü açan ve artık bir işlevi olmayan, aksine burjuva solunun dümenine su taşıyan, kendi haber kanalları, internet siteleri ve kampanyalarında propaganda malzemesi haline getirilen bu "işçi yanlısı olayım", "inadına sınıf politikası güdeyim" derken mücadeleyi baltalayan bu gibi uvyerist

tavsiyeler üzerine kurulu stratejilerin hiçbir işlevi kalmıyor. Olan yağmur, çamur, kar, kış demeden işletme önlerinde bekletilen birkaç işçi ya da işçilere ve ailelerine oluyor. Direnişin doğası ve sınıfın mücadele azmi günümüzden ele alınarak değerlendirildiğinde henüz enternasyonalist, ciddi bir devrimci kalkışmanın olmadığı şu dönemde bu tür maceracılıklara itilen işçilerin de en son olarak reformlar bir yana sadece hakları olanın geri alınması ile mü-

cadelelerini sonuçlandırdıklarını, herhangi bir reformun kazanılmadığını ve bunların tamamen dönemin gereklilikleri olarak sadece savunma eylemlilikleri olarak kalmak zorunda olduğunu söyleyebiliyoruz.

Özellikle Gebze Direnişi gibi dönemlerde "neden işten atılmak gibi dar bir hedefe kilitleniliyor" gibi eleştiriler getirenlerin bugün "işten atılmalara karşı direniş çadırları" olarak sloganlaştırılabileceğimiz politikalarıyla düştüğü acziyet, Türkiye'deki burjuva solunun değerlendirmesinin sağlıklı yapılabilmesi için önemli bir ayrıntıyı oluşturuyor.

İşçi sınıfının kendi mücadelesinin kontrolünü devletin işyerindeki polisi olan sendikaları yıkmak iken, bunun destekçisi halindeki burjuva solunu da yıkmalıdır. İşçi sınıfı mücadelesini ancak bu şekilde geliştirebilir, sağlam deneyleri ile hayat laboratuvarında yeni tecrübeler kazanabilir. Onun dışındakiler tamamen yenilgi ve varolan hakların gaspından başka bir anlam taşımayacaktır.

Nevin

[1] <http://tr.internationalism.org/yeni-sendikalar-yasasi-uezerine-due-suenceler>

[2] <http://www.kizilbayrak.net/rss/arsiv/2012/03/15/artikel/170/bosch-iscile...>

[3] <http://www.kizilbayrak.net/rss/arsiv/2012/03/15/artikel/170/metal-is-cile...>

[4] http://www.sendika.org/yazi.php?yazi_no=43647

[5] <http://muhaletet.org/haber-bosch-iscisinin-tercihi-mucadeleci-sendika-23...>

[6] <http://www.unionbook.org/profiles/blogs/esaret-kirildi-bosch-s-n-n-terc-...>

[7] <http://devrimcioproletarya.net/?p=29974>

[8] "Bosch İşçileri Çeteyi Aşıyor, Birleşik Metal'de Birleşiyor!"

(<http://www.kizilbayrak.net/rss/arsiv/2012/03/15/artikel/170/bosch-iscile...>), "Bosch'taki Yetki Birleşik Metal-İş'te"

(<http://www.alinteri.org/?p=15789>), "Bursa'da İşçi Baharı Başladı"

(http://www.sendika.org/yazi.php?yazi_no=43686), "Bosch İşçisi Birleşik Metal-İş Dedi" (<http://www.demokrathaber.net/calisma-hayati/bosch-iscisi-birlesik-metal-...>), "Ve Bosch İşçisi Tarih Yazdı" (<http://sosyalbilimler-haber-portal.blogspot.com/2012/03/ve-bosch-iscisi-t...>), "Bosch İşçisi Kaderini Kendi Çizmek İstiyor" (<http://www.evrensel.net/news.php?id=25136>)

[9] <http://www.kizilbayrak.net/sinif-hareketi/haber/arsiv/2012/03/19/artikel...>

[10] www.kizilbayrak.net/sinif-hareketi/haber/arsiv/2012/03/17/artikel/170/hey-tekstil-dir.html

Yeni Sendikalar Yasası Üzerine Düşünceler (2)

Bundan bir süre önce, yeni yeni gündeme gelen ve arkasından türlü yaygara kopartılan yeni sendikalar yasası üzerine düşüncelerimizi belirtmiştik.[1] Buna dair birtakım öngörülerimiz bulunuyordu ve yeni gelişmeler sonrasında tasarının burjuvazinin meclis ve komisyonlarında görüşülerek netleştirilmesi ve yasalaşması üzerine bu yazıyı kaleme almayı önemli görüyoruz.

Bunu yaparken de önceki yazımızdaki belli başlı noktalara dikkat çekmemiz gerekiyor. İlk yazımızda yasa ile ilgili esas hatlarıyla okuyucularımıza Türk-İş ile DİSK arasındaki aslında varolmayan "ayrım"dan söz etmiştik. Bunun bir sanal ayrışma olduğu, tamamen dönemin Türkiye'sine has bir özellik olarak gelişen muhalefet ortamında burjuva tarafların kendi içerisindeki, yine kendileri gibi sermayenin bir aygıtı olarak devletin yönetiminin paylaşılabilmesi ile ilgili bir çelişkinin sınıf-ıçi bir çözüm arayışı olarak yansıyor olduğundan bahsetmiş, yeni sendikalar yasasının sendikaların önünü açan, daha da merkezileştiren ve mümkün olduğu kadar da meşrulaştıran bir tarafı olduğunu ve bu gibi bir refleksin de altının boş olmadığını, planlı bir amacın göstergesi olduğuna dikkat çekmeye çalışmıştık.

Buradan hareketle yeni yasalaşan bu tasarının maddelerinde şöyle bir göz gezdirdiğimizde karşımıza çıkanlar konu ile ilgili görüşlerimizi, devlet kapitalizminin Türkiye'deki temsilcilerinin gelecekteki manevralarına dair bir ışık tutuyor. Yeni işkolu sayısı olarak 21'in kesinleştiği yasa, sendikalara üyelikte noter şartının kaldırılması, aynı işkolunda ancak farklı işletmelerde farklı ve birden çok sendikaya üye olunabilecek. E-devlet üzerinden takip edilebilecek olan sendika(lar) üyeliğinin yanı sıra sendikaların istedikleri ve kasalarındaki sermayenin %40'ını aşmayacak şekilde sanayi ve ticaret kuruluşlarına yatırım yapabilecek. İşçi temsilcilerinin atama yoluyla göreve başlaması uygulamasına devam edildiği gözlenen yeni yasa, taslakta üyelik için aranan 15 yaş sınırı da korunmuş görünüyor.

Bizce bu basit bir yasal düzenleme değil. Devlet eliyle sendikaların meşru kılınmasının önünün açılmasıdır. Sendikaların işyerinde devletin polisliğini, patronun yandaşlığını üstlendiğinin birçok örneği ile bu görüşümüzü yerli yerine oturtmamız, okuyucularımız tarafından daha net anlaşılabilirliği açısından işlevli olacaktır. Artık işletme odaklı yatırımlar yapan, işçilerinden aldığı parayı sektör(ler)de gerçekleştiren, 15 yaşında olan bir işsiz işçiyi bile üye kabul edebilecek bir yapı ile karşı karşıya olacağız.

Türkiye sınırları içerisindeki sendikal gündemin başını, aslında ara ara ısınan, bazen de soğuyup ilerleyen dönemlerin gündemlerine yedirilen bir "Türk-İş / DİSK" gündemi vardır. Burada konu üzerinde saflaşmaların büyük bir bölümü (ki bu büyük bölümün neredeyse tamamını burjuva solu oluşturmuyor) DİSK'in savunusu, ve kimi zaman da yüzeyin sığlığını aşamayan sendikal bürokrasi eleştirileri ile süsleniyorken ve hatta Türk-İş'ten ayrılan işçilerin DİSK gibi başka bir sendikaya üyeliğini geçirmesini mutlulukları ve büyük puntolu manşetleri[2] ile ilan ediyorlar. Bütün dertler bir sendikadan diğerine geçişin bir an önce gerçekleşmesi, sonrasında burjuva solunun etki alanına girecek işçiler arasından devşirilecek yeni "kahramanlar" ve kendi siyasetlerinin dogmalar ile kutsanması. Ancak konunun esas kilit noktası gözden kaçırılıyor: sendikalar niye var?

Günümüzün durumu, sistemi göstermelik "restore" edebilmenin araçları, göstermelik birkaç "ağıza bal çalma" manevrası dışında işçi sınıfının yaşamında herhangi bir değişikliğe denk gelmeyecek demokrasi oyunları olarak, kapitalizmde (ekonomik, siyasi ya da toplumsal) reformların artık mümkün olmadığını işaret ediyor. Bu da elbette devrimcilerin aklına gaipten inmiyor. Bunun da somut sebepleri var ve devlet yapısı içerisinde genel bir eğilim olarak şu adımları izliyorlar:

-Devletin, bir yönetme ve hükmetme araçlarının sürekli yenilenmesi,

-Silah üretimine yapılan muazzam harcama (Rusya ve ABD gibi ülkelerin ülke bütçelerinin neredeyse %50'sini bu harcamalar oluşturuyor),

-Kronikleşen açıklarından muzdarip birçok sektöre devletin uyguladığı sübvansiyonlar,

-Maliyetli olmalarının yanı sıra sistemin çelişkilerinin ve ab-sürdüğünün bir göstergesi olarak pazarlama, tanıtım, ve genel olarak sermayenin sözde 'üçüncül' sektöründe maliyetleri yükseltme,

-Son olarak, sermayenin sürekli olarak işçi sınıfının sömürsünü, çöküş dönemindeki kapitalizmin karakteristiklerinden olan üretici olmayan harcamaları karşılayabilmek için haddin, eşiğin ve dayanma noktasının ötesinde artırma.[3]

Bütün bunların yanına, birer "harcama kalemi" olarak sistem üstleniyorken işçi sınıfının yaşamında gözle görülür ve hissedilir oranda artan sömürsünün ve yaşam koşullarının da ters oranda düşmesini de ekliyoruz. Mesela üretimin fazlaştırılması ve süreklileştirilmesi için çalışma saatlerinin uzatılması buna bir örnek teşkil ediyor. Birbirleri ile rekabet halindeki kapitalist işletmelerin bu tür bir manevrası, bir sınıf olarak burjuvazinin düsturu olagelmışken, artık "yeniden bir doğuş"u imkansız olan kapitalizmin barbarlığa dümen kıran gemisinde bu artık içinden çıkılmaz bir hal almaya başlıyor. Bu koşuldan ileri gelen işçinin makinanın bir parçası olması, yaşamına ve dolayısıyla kendisine, bir sınıf olarak içerisinde bulunduğu toplumsal kategoriye yabancılaşması, güncel hayattan kopuşu, adeta bir android misali düşünmeyen bir mekanik uzuv haline gelmesi, artan iş cinayetleri, vb. gibi koşulları daha da ağırlaştırıyor. İşte sistemin üretiminin süreklileştirilmesi noktasında devlet kapitalizmin resmi birer aparatı olarak devreye sendikalar giriyor.

1. Dünya Savaşı'nda oylan ve sosyal-demokrat partilerin yanında yer alarak savaş harcamaları lehinde oy veren birer güdümlü sermaye aracı olarak sendikalar, savaşın sonrasında proletaryanın yüzyüze kaldığı kıtlık, açlık ve ağır yaşam koşullarına karşı her türlü başkaldırısında bir güç olarak konumlanıyor ve bu hareketleri bastırmak için elinden geleni yapıyor. Sınıfın her mücadelesinde bir karşı-sınıf refleksi olarak sendikalar devletin yanındaki işlevlerini;

-ekonomiyi rasyonalize etmek, emek gücünün satışını bir düzene oturtmak için aktif rol üstlenme ve

-grev ve isyanları raydan çıkartmak için sektörlerin keskin çizgilerine hapsettikleri politikaları ile sınıf mücadelesini sabote ederek yerine getiriyorlar.[4]

Konunun daha da netleşmesi ve okuyucu tarafından daha net bir platformda anlaşılabilirliği açısından "sendikaların varoluş maddeleri"ni şu biçimde aktarabiliriz. Devletin birer aygıtı olarak sendikaların işçi mücadelelerini sabote etme niteliklerine binlerce örnek verilebilir. Ancak ondan önce kendimize ve okuyucuya yönelttiğimiz sendikaların varoluşları üzerine sorumuzu cevaplayalım. Sendikalar varlar çünkü;

Sendikalar, mücadelerin içeriğini ulusalcı, milliyetçi ve hatta ırkçı çıkarmaz sonlara sürüklerler; sendikalar, mücadeleyi ülke ya da yerellik ölçeğinde izole ederler; sendikalar, sınıfın birliği karşısında organizasyonsuzluk sergilerler; sendikalar, sınıfın militanlığını faydasız ve moral bozucu eylemliliklere sürüklerler; sendikalar, sınıf

dayanışması pratiğini zayıflatırlar.[5]

Peki bütün bunların oturduğu maddi bir temel yok mudur? Okuyucunun zihninde oluşmaları nesnel bir zemine oturtmak için şu örnekleri vermemiz bizce faydalı olacaktır. Nitekim yaşamın "yeşil" hareketliliği, dinamizmi ve akışı teorisinin griliğinden de öte bir şeydir :

1979'da sendika aparatı, Fransız metal işçilerinin militanlıklarını, vagonlar dolusu "Alman demiri"ne karşılık "Fransız malı üretelim!" nidalarıyla milliyetçi eylemliliklere saptırdı; 1970'te yeni çıkacak olan yasayı protesto için birkaç günlük eylemlilikler ile işçi sınıfının hem gazını hem de desteğini alarak Türkiye'deki işçi sınıfının eğilimini TİP eksenine kaydırmak için düzenlenen eylemliliklerin kontrollerinden çıkarak giderek militanlaşması ve siyasileşmesi, üzerine radyodan "Anayasamız her türlü toplantı ve yürüyüşlerin silahsız ve saldırısız olacağını emreder. Bizler anayasaya sınıksız bağlı işçiler olduğumuz için hiçbir hareketimiz anayasaya aykırı olamaz." diyerek işçileri uyardı ve sorumluluğu üzerinden attı; Britanyalı maden işçilerinin grevinde, mücadeleyi tek bir sektörlü sınırladı. Bu manevra "kömür, sadaka değil" sloganıyla neticelendirildi. Maden sendikası NUM, kendisini sözde radikal göstererek "sendikaların işçi sınıfı doğası"na vurgu yapıp diğer sendikaların madencilerin grevini desteklemesinin önüne geçti; 1984'te Lorraine'deki metal işçilerine bulundukları bölgeye giden bütün yollara barikatlar kurdurarak işçilerin mücadelesini diğer bölgelerden izole etmekle kalmadı, kendi içlerinde de bölünmelerinin önünü açtı; Doğu Almanya'da, 35 saatlik çalışma haftası kampanyası, sendikalar tarafından dikkatlice kontrol edilen ve yönlendiren bir grev "düzenleyerek" döne döne, şehir şehir, bölge bölge, saat saat işçi sınıfının militan itkisini pratikte dağıtmak amaçlı bir yöntem izledi. İtalya'da işçi sınıfının öfkesini, "Roma'ya Yürüyüş" adı altında şehrin sokaklarında yaklaşık 1 milyon işçiyi iç karartıcı bir gezintiye çıkararak spektaküler ve umutsuz eylemliliklere kanalizasyon ettiler. Britanya'daki madencilik grevi sırasında, işçi sınıfı içerisinde gelişmekte olan dayanışma manevralarını ikame ederek finansal tahsilat ve "satış için" saptırdılar; Türkiye'deki TEKELE mücadelesinde önce "anam avradım olsun bu davadan dönersem" deyip, sonra sözde konfederasyonları ve sendikaları ile birlikte grevler ilan edip ardından temsili katılım manevrasıyla aslında hiçbir zaman gerçekleşmeyecek "genel grevler" örgütlediler; 2011'de Fransa'daki emeklilik maaşı ve yaş protestoları sırasında kendi toplantılarını kapalı kapılar ardında, üye işçilerinden habersiz yaparak hem mücadelenin yönünü belirlemeye çalıştılar, hem de kurulan genel asamblelerdeki işçilerin kendi aralarındaki iletişime müdahale etmek için ses araçlarının volümlerini açtılar; ve yine ama bu sefer 2012'de, G.Afrika'da daha iyi bir ücret için greve başlayan maden işçileri adına patron ile yaptığı anlaşma sonrasında aynı işçilerin anlaşmayı yeterli bulmaması üzerine işlerine gitmeyi reddederek "yasadışı" grevlere başvurması sonrasında polisi göreve çağırdılar ve iki işçinin ölmesine neden oldular.[6]

Bir diğer konu olarak işçi sınıfının hala sendikalar gibi aygıtlara sahip olduğu, buraların mücadele odakları olduğu ve kazanılması, başına devrimcilerin ya da devrimci işçilerin getirilmesi ile bu çürümüş yapıların "devrimleşmesi"nin mümkün olduğunun savunusu yapanların ilgi alanına giren "'işçilerin evi' : sendikalar" bakışı önümüzde duruyor. Burjuva çözümün cengaverlerine göre, işçiler eğer sendikaları ele geçirirlerse bürokrasiden, seçim ve kulis oyunlarından bu kurumlar arındırılabilir, sendikalar işçiler için tekrar bir adres olacak ve bundan sonra da işçi mücadelesi adına her şey daha güzel olacaktır. Ancak kazın ayağı bizce öyle değil. Bunun ötesinde, sonra hangi sendika gerçekten "iyi" birer sendika olabilir sorusunu yöneltmeyenlerin düştüğü aciziyeti de işaret etmek istiyoruz.

Bu konu, proletaryanın bir sınıf olarak uluslararası konumlanışı ve somut varlık koşulları ekseninde değerlendirilmesi gereken, işçi sınıfının kendi mücadelesini geliştirmesinin önünde bir engel olarak duran diğer bütün konular olarak ulusal sorun, seçimler,

parlamentolar gibi düzenin dekompozisyonu, sistemin çürümüşlüğü ve artık her anlamda barbarlığa geçişin arifesini yaşadığımız bu dönemde, kapitalizme karakterize olmuş niteliklerinin yanısıra gücünü militarizasyon çizgisinde merkezileştirme eğilimindeki devlet kapitalizminin, işçilerin yaşamında direkt olarak etkisi olan önemli bir faktörü olarak sendikalar da bulunuyor.

Hatta tarihin ilerleyişini nazıca bir "ders" gibi sunacak olursak, içerisinden geçmekte olduğumuz, yani üretim araçlarının gelişiminin önündeki engel olarak toplumsal üretim ilişkilerinin ulaştığı aşama itibarıyla demokrasinin de bu konuda yaya kaldığını ve neticede sınıfın canlı ve sürekli hareket eden doğasının ve onun karşıt sınıfı ile sürekli çatışmasının gündelik yaşamda da bunun yansımasını karşıt sınıf güçlerinin kendi aralarındaki sürekli mücadelesinde olduğunu görebilmemiz gerekiyor. Bu dersler ise şu belli başlıklar altında bir anlam kazanıyor; sınıf adına bir deneyimsel kazanım olarak bir "yenilgi" ya da sınıfın tarihsel bir adımı olarak çetin sınıf mücadeleleri. "Nasıl?" sorusunun cevaplarını aşağıdaki başlıklar altında toplayabiliriz:

- İmzalanmış protokoller ile gelen bütün eylemsizliklerin reddi,
- Kendi gücünü birleştirmek için meslek, ırk ve ulus kategorilerinin ötesinde araçlar geliştirmek,
- Erki elinde bulunduran sınıfın güç odaklarına (onun devlet ve hükümetlerine) karşı direkt mücadele,
- Sistemin iktisadi mantığına karşı kendi çıkarlarını savunmasının gerekliliği[7]

Tek bir yasa taslağı bile bugün devletin merkezileşmesi yönündeki eğilimi ve emeği mümkün olduğunca sürekli kılmasının önünü açması eğilimi ile sendikaları bu siyasetlerinin birer aracı, kendi mekanizmalarının birer aparatı olarak kurgulamalarında şaşırarak bir şey yok. Çünkü bu aygıtlar artık çürümüşler ve bizlere, işçi sınıfına herhangi bir mücadele alternatifini sunacak durumda değiller. Yazımızın sonunda başlıklarımızı, sınıfın da kendi içerisinde, kendi mücadelelerini kendi ellerine alması yönündeki bütün isteklerinde somutlanmasını umut ettiğimiz tartışma başlıkları olarak şu biçimde netleştirebiliriz:

- * Kapitalizm artık işçi sınıfı lehine reforme edilemiyor;
- * İşçi sınıfından gelecek kitlesel, radikal ve siyasi bir karşı duruşun gerekliliği var;
- * İyi sendikacılık ya da devrimci sendikacılık mümkün değil ve
- * İşçi sınıfının, insanlığın geleceği açısından taşıdığı tarihsel sorumluluk gerektirdiğince sendikaları yıkması da gerekiyor. Bütün bunları yaratacak olan da işçi sınıfının dayanışma kararlılığı, mücadele azmi ve hayatının umut vermeyen geri kalanı için kaybedeceği birşeyi olmadığı günümüzde, "günümüz"ü de kendi sınıfsal konumlanışını da aşarak değiştirmesi ve yok etmesidir.

Bunçuk

[1] <http://tr.internationalism.org/yeni-sendikalar-yasasi-uezerine-duesunceler>

[2] <http://www.kizilbayrak.net/sinif-hareketi/haber/arsiv/2012/03/15/artikel...>

[3] "İşçi Sınıfına Karşı Sendikalar" kitapçığı: <http://en.internationalism.org/pamphlets/unions.htm>

[4] age

[5] age

[6] <http://tr.internationalism.org/gueney-afrikada-isciler-patron-ve-sendika...>

[7] age

Ortadoğu'da ve Kuzey Afrika'da Paylaşım Kavgası:

Suriye'de Emperyalist Savaş, Mısır'da Sınıf Savaşı Yaklaşıyor! (2)

Baas rejimi, muhalif gruplara nazaran azımsanmayacak düzeyde etnik grup ve dinsel topluluklar tarafından destekleniyor. Bu gruplardan en büyüğü Nusayriler. Esad rejimi toplumsal olarak bu mezhebi gruptan oluşuyor. Rejimin tüm elit kademesi, askeri yapısı ve bürokrasisi Nusayrilerden oluşmakta. Bu anlamıyla Suriye'de Nusayriler ayrıcalıklı bir konuma sahipler. Bu ayrıcalık hem siyasi, hem de ekonomik olarak iki boyuta sahip. Baas rejiminin yıkılması Nusayriler için zor günleri de beraberinde getirecek çünkü uzun zamandır iktidarı elinde bulundurmuş olması, hem de bunu totaliter yöntemle yapmış olması, düşmanlıkları da beraberinde getirecek. Bu sebepten dolayı Esad gitmek istese dahi onun gitmesini engellemeye çalışacaklardır. Hristiyan, düzri, Çerkez ve yezidi gruplar ise iktidara olası geleceklerin İslamcı kökenli olmasından kaynaklı Baas rejimine yaslanmaktadır; aslında iki kötü arasında bir tercih yapıp Esad'ı desteklediler ama her an, her şey değişmeye çok müsait.

Kürtlerin ise daha farklı bir konumları var; bu özel konum şu anki reelikte, Esad rejimin elinde hem de bir koza dönüşüyor. Kürtler geçtiğimiz mayıs ayına kadar resmi kimlikleri bile olmayan bir halkı ve siyasi temsilcileri Baas rejimi tarafından hapse atılmıştı. Zaman zaman rejime karşı ufak çaplı başkaldırsalar da bu hareketlenmeler kendiliğinden söndü ya da bastırıldı. 2004 yılında Kamışlı'da yaşananlar benzer bir durumun ifadesiydi. Kürtler yer yer başka emperyalist güçler tarafından Baas rejimine karşı kullanılmak istenildiler de aynı zamanda. Olayların başladığı tarihten sonra Esad, Kürtlere yönelik politikalarını değiştirerek, siyasi tutuklularını serbest bıraktı ve ardından reformlar başlattı. Hatta kuzeyde özerk bir Kürt yönetimini kurulacağını bile dile getirdi. Kürtlerin Esad için bu kadar önemli hale gelmesinin aslolarak iki sebebi var: birincisi, on bir Kürt partisinin Suriye Kürt Ulusal Meclisi'ni Barzani'nin desteğiyle kurmuş olması, Esad'ı Kürtlerle anlaşma yoluna itti ve aynı zamanda bu gelişme sunni Arap muhalefetine yanına Kürtlerin de eklenmesi durumunu ortaya çıkardı. Bu çıkışa karşılık ise Esad, daha önceden müebbet hapis cezası verilen PYD'nin lideri Salih Müslüm'ü afla çıkarıp rejim yanlısı mitingler yapmasını sağladı. Bu yöntemle Esad, Kürtler üzerinde etkinlik kazanmaya ve muhalefeti bölmeye çalıştı ve kısmen de başarılı oldu. PYD, 26 Şubat'taki anayasa referandumunu boykot etme kararı aldı ve yeni anayasanın Kürtler için herhangi bir şey olmadığını açıkladı. Suriye dışındaki Kürt burjuvazisinin doğrudan ve dolaylı temsilcileri olan, KDP'nin ve PKK'nin Suriye'de kilit noktada duran Kürt bölgesine yönelik karşılıklı ataklarının olduğunu söyleyebiliriz. Barzani'nin desteklediği Suriye Kürt Ulusal Meclisi, üzerinden Suriye Kürtlerini domine etmek istiyor. PKK ise PYD ilişkileri üzerinden Suriye Kürtleri ilişkin siyaset belirlemeye çalışmakta; bunu yaparken de Türk burjuvazisine karşı stratejik konum elde etmekte. Diğer taraftan ise PYD aracılığıyla Esad'la Suriye'deki Kürtlerin geleceğine ilişkin pazarlıklar yapmakta. Öyle görünüyor ki; Baas rejiminin akibetinde yıllardır baskı kurduğu Kürtlerin de bir parça payı olacak.

Suriye ve İsrail ilişkilerine kısaca değinilmesi gereken bir kaç nokta var. İlki yıllardır iki burjuva devlet arasında savaşa neden olan Golan Tepeleri. İkincisi Suriye'nin Lübnan'daki askeri varlığı ve politik etkisi. Bu iki konu üzerinden yıllardır bu iki burjuva devlet savaşmaktalar. Fakat Suriye'de olayların başlaması ile İsrail için Suriye ile olan ilişkileri daha karmaşık hale geldi; zira daha öncesinde savaştığı Baas rejimiyle, İsrail düşmanı Müslüman Kardeşler'in iktidara gelme olasılığından dolayı görüşmeler yaptığı söylenmekte. İsrail, islamcı rejimlerinin Ortadoğu'da güç kazanmasından oldukça rahatsız olmakta ve bundan dolayı Esad'a karşı tutumunu önemli ölçüde etkilemekte.

Suriye'deki olaylara işçi sınıfı nasıl ve ne düzeyde katıldı, biraz buna bakmak gerekiyor. Elbette ki; işçi sınıfı sokaklardaki kalabalıkların önemli bir bölümünü oluşturmaktaydı. Ama sorun şu ki; Suriye'li işçiler, ne Mısır'daki gibi, ne de Tunuslu işçiler gibi bir tepkiyi bile ortaya koyamadılar. Maalesef Suriye'li işçiler, olaylar içerisinde, kendilerini etnik ya da mezhepsel kimlikleriyle ifade ettiler. Bu durum, Suriye'de olayların hangi zeminde yaşandığını açıkça ortaya koyuyor. Arap Birliği'nin gönderdiği gözlemcilerin Suriye'ye geleceği gün muhalefet, genel grev çağrısında bulundu ve bunun yanında yine muhaliflerin etkisinin olduğu bir günlük genel grev gerçekleşti. Sivil itaatsizlik eylemi olarak da nitelendirilen bu eylemde Esad rejiminin gitmesini isteyenler, sınıf temelli herhangi bir talebe sahip değildiler. Ayrıca greve sadece işçilerin değil, daha çok işverenlerin ve esnafın da katıldığını belirtmek grevin nasıl bir yapıya sahip olduğunu anlamak için daha açıklayıcı olacaktır. Bunun dışında herhangi bir varlığı olmayan Suriye'li işçiler, tekil bireyler halinde Esad ve muhaliflerin tarafında saflaşmış durumdalar.

Beşar Esad, reformlar ve seçimler yapılacağını söylese de, yeni anayasası referandumu muhalifler tarafından boykot edildi; bu da gösteriyor ki; Baas rejimi ya yıkılacak ya da muhalefet kanlı bir savaştan sonra bastırılacak. Çünkü iki burjuva güç arasında hiçbir uzlaşma zemini görünmüyor. Diğer taraftan Esad'ın uluslararası alanda Rusya ve Çin'den destek görmesi, olası BM müdahalesinin önünü tıkamış durumda. Rusya'nın askeri üssü ve silah pazarı, Çin'in ise enerji yatırımları olan Suriye'yi uluslararası alanda koruması kendi çıkarlarıyla ilişkilidir. Bu ilişkileri de göz önüne alırsak Esad'ın gidişi Kaddafi gibi olamayacak. İlk başlarda rejimler, kitle-sel gösteriler karşısında bir bir yıkılırken herkes Esad rejiminin de rahatlıkla yıkılacağını düşündü. Fakat Esad, nusuayri elitinin isteği doğrultusunda kolay kolay gitmeyecek ve iç savaş giderek tırmanacak.

d - Ucuz Emek Pazarı Mısır

K. Afrika olaylarının sonucunda Mubarek'in gitmesiyle Mısır için yeni bir dönemin başladığını ilan etmişlerdi. Ama K. Afrika'nın ve Ortadoğu'nun en kalabalık işçi nüfusunu barındıran ülkelerinden biri olan Mısır'da istikrarsızlık hala devam etmekte. Port Said olayları ile tekrar hareketlenen Mısır'da burjuvazi kimlik bunalımını çözebilmiş değil.

K. Afrika olaylarının Mısır'a sıçramasının en büyük sebebi Tunus'ta ki gibi işsizlik oranlarının ve yoksulluk sınırının altında yaşayan nüfus oranının oldukça yüksek olması. Mısır'da nüfusun %20'si yoksulluk sınırının altında yaşıyor, %90'ını gençlerin oluşturduğu işsizler ise resmi rakamlara göre %10 üzerinde. Resmi rakamlar gerçeği tam anlamıyla yansıtmıyor, bu gibi ülkelerde kayıt dışı çalışma yaygın olduğu için gerçek veriler daha yüksek. Kendi sermaye birikimine tam anlamıyla oluşturamamış Mısır ekonomisi, belli problemleri de beraberinde taşıyor. Ekonomik krizin etkisiyle daha da zayıflayan, işsizlik ve yoksulluk oranlarını büyüten Mısır ekonomisi Mubarek'in gitmesine zemin hazırladı. Daha öncesinde bu yapısal sorunları çözmeye çalışan Mısır burjuvazisi 1974 yılında Açık Kapı Politikasıyla dışa dönük bir piyasa politikası belirledi. Bu şekilde kendi sermayesinin yarattığı açıkları dış yatırımlarla kapatma yoluna yöneldi. Fakat siyasi istikrarsızlığın nedeniyle bu anlamda fazla ilerleme kat edemedi. Zira yabancı sermaye yatırımı gayrisafi milli hasılaya oranı son verilere göre %6 dolaylarında. İşsizlik ve yoksulluk üreten Mısır ekonomisi işçi sınıfının sırtındaki yükleri daha da arttırdı, bunun sonucu K. Afrika olaylarına yansısı fakat bu durum genelleşmiş bir sınıf hareketini ortaya çıkarmadı.

Mısır'da işçi sınıfı, bölgedeki en kitlesel sınıf kütlesini içeriyor. Önemli bir potansiyeli olan bu sınıf kütlesi, K. Afrika olayları başladığında büyük beklentileri de beraberinde getirmişti. Fakat sonuç pek beklenen gibi olmadı, yani işçiler sokağa çıkıp "biz burjuvaziye alaşağı edeceğiz" demediler. Elli bin dolaylarında işçinin yaptığı grevlerle sınırlı kalan bu hareket, Tahrir eylemlerine işçi sınıfının damgasını vuramadı. Daha çok küçük gruplar halinde ve sınırlı ekonomik talepler ile demokrasi isteyen burjuva taleplerin ekseninden kurtulamadılar. Tabi burada kısaca da olsa komünist bir siyasetin eksiliğinden söz etmek gerekiyor. Komünist bir siyaset olsa dahi sonuç çok değişir miydi bilinmez ama sınırlı eylemlerinin ya da grevlerin genelleşmesinde belki bir parça payı olabilirdi.

Mubarek sonrası ekonomik politikaları neyin üstüne kurulacak veyahut Mısır burjuvazisi işçi sınıfına yeni bir sömürü cenneti mi vaat edecek? Yukarıda da belirttiğimiz gibi Mısır ekonomisi sermaye birikimini tam tamamlayamamış bir yapıya sahip. Dünya ekonomisine tam entegrasyonu için ise tek bir şeye ihtiyacı var, o da artı değer sömürüsü. Mısır burjuvazisi genç ve üretken nüfusu istihdam etmesi ve tarımda istihdam edilen kesimin ise sanayiye kaydırılarak iş gücü potansiyelini azami ölçüde sömürmek istemesi sermaye birikimi ihtiyacını göstermektedir. Mübarek döneminde başlayan bu süreç burjuvazi için dengeler yeniden kurulduğunda şüphesiz ki devam edecek. Burjuvazi ucuz işgücü potansiyeli sayesinde Mısır ekonomisini yoğun emek sömürüsü üzerine inşa edecek. Dünya işgücü pazarına ucuz emek arzı sunan bir Mısır ekonomisi, yatırımlar alma şansını da aynı oranda yakalayacaktır.

Değinilmesi gereken bir diğer konu ise burjuva güçler arasında yaşanan siyasal çekişme. Tahrir Meydanı'nda Mubarek karşıtları yer almaya başladığında şu anki çoğu burjuva hareket yoktu. Mubarek'in koltuğu sallanmaya başladığında bir bir alana inmeye başladılar bu unsurlar. Mısır'da, Mubarek sonrası en büyük siyasal yapı tartışmasız Müslüman Kardeşler örgütü. Bir diğer güç ise giderek güçlenen radikal islamcı Selefilere. Mısır'ın siyasal yaşamında ordunun da bir payının olduğunu söylemek gerekiyor. Mübarek'ten sonra yapılan ilk seçimlerde Müslüman Kardeşler örgütün kurduğu Adalet ve Özgürlük Partisi oyların üçte birini aldı; hemen ardından hiç beklenmedik bir şekilde güçlenen Selefilere %25 dolayında oy aldılar. İkisi de islamcı olan bu örgütlerden Selefilere daha radikaller ve oylarının büyük bir bölümünü kırsal kesimden almaktalar. Müslüman Kardeşler ise siyasi ve ekonomik anlamda daha ılımlı ve pragmatik bir çizgi izliyor. Hatta seçimlerde birkaç laik partiyle ittifak kurdu. Bu da gösteriyor ki; Mısır'da dış politikada ve içeride azgın kapitalizmin her anlamıyla hizmete hazır bir burjuva siyasetinin Mısır'lı işçilerin yaşamını belirleyecek.

Mısır siyasetinin gelgitli yapısında arada bir işçiler belli belirsiz ve düzensiz bir şekilde baş göstermekte. Bunlardan bir tanesi Port Said olayları. Bir futbol maçı sırasında yapılan provokasyon yetmiş dört kişinin ölümüne sebep oldu. Polis, iki takımın taraftarlarını karşı karşıya getirerek hatta dışarıdan sopalı ve silahlı birilerini içeri sokup kapıları kapatarak Ultraslar'dan öç almak istedi. Provokasyona ilişkin birçok senaryo döndü; ayrıca tüm burjuva güçler bu olaylardan kendilerine pay çıkarmaya çalıştı. Olaylar sonrasında ordunun artık yönetimi sivillere devretmesi gerektiği sesleri yükseldi. Fakat provokasyonun asıl çıkış sebebi, iktidar kavgası üzerinden olduğunu anlamamak safi olacaktır. Yeniden alevlenen sokaklarda yaşanan çatışmalarda başı çeken Ultras Ahlawy grubunun "Devrime ve devrimcilere karşı suç işlendi. Bu suç, devrimcileri durduramayacak ya da devrimcileri korkutamayacak" söylemi ne kadar sistem karşıtı görünse de hareketin talepleri sınırlıydı ve işçi sınıfının diğer kesimlerinde tam bir karşılık bulmadı.[7] Sadece ordunun olayları kanlı bir şekilde bastırmaya

çalışmasına karşı bir genel grev çağrısı yapıldı ve bu grevin talepleri içerisinde "Askeri Konseyin gitmesi ve Mısır şehitleri için adalet" yer alıyordu. Zira sokaklardaki söylemlere de yansıyan bu durum, Mısır'da işçi sınıfı adına hiçbir şeyin değişmediğine işaret etmekteydi. Ama Mısır'da işçi sınıfı, burjuva güçlerle sık sık karşı karşıya gelmekte ve her karşılaşma da burjuvaziyle arasına belli bir mesafe koymakta.

Bitirirken

K. Afrika olayları olarak tarihe geçen bu halk hareketleri, K. Afrika'nın ve Ortadoğu'nun tüm siyasal yapısını değiştiriyor. Küresel veya bölgesel burjuvazi tarafından siyasal dengeler yeniden oluşturulmaya çalışıyor. Bu demek değildir ki bu hareketlerin proleter mücadele için bir değeri yoktur. Kuzey Afrika'daki olaylar, İspanya'dan ABD'ye, İsrail'den Rusya'ya, Çin'den Fransa'ya dünyanın dört bir yanında yüzbinlerce proletere ilham verdi. Dahası, bütün eksikliklerine rağmen, bu mücadele deneyimi Tunus ve Mısır işçi sınıfları için devasa bir öneme sahiptir. Buna rağmen, her ne kadar ilham ve deneyim kendi başlarına bir tür zafer sayılabilir de, Kuzey Afrika ve Orta Doğu proletaryası için anlık durumu iç açıcı olarak tasvir etmek mümkün değildir.

Başta bu konuya girmeyeceğimizi belirtmiştik ama son sözleri söylemeden önce devrim meselesine dair bir kaç söz söyleme ihtiyacını hissediyoruz. Devrim denen toplumsal dönüşüm, sadece mevcut iktidarların ya da rejimlerin değişmesi değildir; devrim tüm iktisadi yapının, üretim araçlarının, buna bağlı olarak üretim ilişkilerinin ve mülkiyet biçiminin tamamen her şeyiyle değişmesi ve işçi sınıfının konseyler biçimiyle kendi iktidarını ilan etmesidir. Oysa ki, K. Afrika olayları sonrasında ne yazık ki, böyle bir dönüşüm yaşanmamıştır. Dolayısıyla bu olaylara devrim denilmesi proletaryanın mücadelesinin ne olduğundan hiçbir şey anlaşılmadığı sonucunu ortaya çıkarmaktadır ya da meseleye burjuva ideolojisiyle yaklaşılmaktadır.

Suriye yaşanan rejim karşıtı olayların iki tarafında yerel burjuva güçler olsa da siyasal ilişkileri ve menfaatleri bakımından bölgesel ve küresel burjuvaları da içeriyor. Mevcut realite bir tarafta ABD, AB, İsrail ve Türkiye'yi saflaştırırken diğer taraftan şimdilik kısmen de olsa Rusya, Çin ve net bir şekilde Şii Irak ve İran'ı birlikte tutum almaya itiyor. Genel çerçevede böyle olsa da İran ve İsrail'in dışındaki tüm güçler bu süreçte çıkarları gereği tutum değiştirebilirler.

Görünen bu fotoğraf, bölgesel ve küresel güçlerin amansız bir emperyalist paylaşımında hazırlığı içinde olduklarını gösteriyor. Suriye'de bu gün yaşananlar, işçi sınıfının mezheplere, ırklara bölünerek birbirlerinin katlettilereceği bir boyuttadır. Bu coğrafyanın her tarafında yaşanacak tüm savaşlarında böyle olacağı hiç şüphesizdir. Diğer taraftan, Mısır'da islam tandanslı bir rejimin kurulması yüksek ihtimal; bundan kaynaklı bölgenin yeniden alevlenmesi ve çatışan burjuva güçlerin yeniden yer değiştirmesi de mümkün. Tüm bu yaşanan ve yaşanacak olan çatışmalar işçi sınıfı için bir yıkımı ifade etmekle beraber, ücretli emek sömürüsüyle beslenen bu asalak sitemin yıkılışı bir yandan hızla yaklaşmaktadır. İşçi sınıfı, enternasyonal mücadeleye ihtiyaç duymaktadır. Zira bu yazının kendisini ifade ettiği ve sınıf mücadelesine katkı sunmaya çalıştığı yer, tam da burasıdır.

Ekrem

[7] <http://www.radikal.com.tr/Radikal.aspx?aType=RadikalDetayV3&ArticleID=1077759&CategoryID=81>

Hindistan'da Kitle Meclislerine Doğru

Hindistan'da 100 milyon işçi, 28 Şubat tarihinde bir günlük greve katıldı. Ülke genelinde birçok sektörü vuran bir grev, bazıları tarafından gelmiş geçmiş dünyadaki en büyük grevlerden biri olarak karşılandı. On bir merkezi sendika (bağımsızlıktan bu yana ilk defa birlikte hareket edeceklerdi) ve 5000 küçük sendika grev çağrısı yaptı.

Talepler, ulusal bir asgari ücret, 50 milyon sözleşmeli işçi için kalıcı iş, (geride kalan son iki yılın tamamında %9'un üzerinde olan) enflasyon ile mücadele için hükümet önlemleri, tüm işçiler için emeklilik gibi sosyal güvenlik yardımları, iş kanunlarının daha iyi uygulanması ve kamu iktisadi teşebbüslerinin satışına bir son verilmesi idi. Aslında işçiler katılımlarıyla Hindistan'ın ekonomik 'canlanması'nın işçi sınıfının yaşadığı bir şey olmadığını göstermeye hazırlandılar.

Ancak talepler, sendikaların öne sürdüğü üzere, Hindistan'ın kapitalist hükümetinin diğer sınıfların ihtiyaçlarına cevap verebilecek yeteneğe sahip olabileceğini varsayıyor. Enflasyona karşı mücadele verilebileceği ya da kamu sektörü varlıklarının satışında durdurmanın işçi sınıfının yararına olduğu yönünde hatalı fikirler de bulunuyor. Ve yine burjuvazinin endişe duyacağı kendi dertleri var. Örneğin, Hindistan'da IT ve çağrı merkezi endüstrisi işlerinde %70 oranında ABD şirketlerine bağımlıdır. Bu sektör, ekonomik krizin etkisiyle travma geçiriyor. Artık büyük karların bir büyüme alanı ve kaynağı, yaygın ücret ve iş kesintileri deneyimletiyor. Bu model diğer birçok sektörde tekrarlanıyor. Hint ekonomisi, dünya ekonomisi ve onun krizinin dışında kalamıyor.

Bu vesileyle sendikalar bugün birlikte hareket ettiler ama geçmişte hükümet önlemlerini protestoları mobilize etmekte geri kalmadılar. 1991'den bu yana 14 genel grev gerçekleşti. Ancak şu anda daha fazla kendi inisiyatifi ile

hareket eden ve sendikaların direktiflerini beklemeyen işçi örneği görüyoruz.

Mesela, Haziran ve Ekim 2011 arasında binlerce işçi fabrika işgallerinde, yasadışı grevlerde ve Maruti-Suzuki'de ve Delhi'deki bir 'canlanma semti' olan Manesar'daki diğer otomobil fabrikalarındaki protesto eylemlerinde yer aldılar. Ekim başlarında, sendika onaylı bir anlaşma ile 1200 sözleşmeli işçi tekrar işe geri alınmadı ve bu nedenle 3500 işçi greve geri döndüler ve dayanışma ile otomobil montaj fabrikasını işgal ettiler. Bu, 8000 işçinin bir düzine ve bölgedeki daha birçok yerleşkede dayanışma eylemlerine öncülük etti. Aynı zamanda sendikaların sabotajından kaçınmak için bazı oturma eylemleri ve genel kitle meclisleri[1] oluşumuna öncülük etti.

İşçilerin en geniş katılımı sağladıkları ve en geniş fikirlerin paylaşıldığı kitle meclislerinin tekrardan keşfi, sınıf mücadelesi için çok büyük bir ilerlemedir. Manesar'daki Maruti-Suzuki kitle meclisleri herkese açıldı ve mücadelenin yönelimini ve amaçlarını şekillendirmek için herkesi katılım yönünde cesaretlendirdi. Milyonlarca işçi katılmadı ancak Hindistan'daki işçi sınıfının açıkça, sınıf mücadelesinin mevcut uluslararası gelişiminin bir parçası olduğunu gösterdi.

Car 3/3/12

[1] Kitle meclislerinin mahiyeti ile ilgili olarak geride bıraktığımız sene içerisinde Fransa'daki işçi mücadelelerinde karşımıza çıkan genel kitme meclisi kavramına hem teorik, hem de pratik bir bakışın sergilendiği şu metni de destekleyici olması açısından bir gözetmelerini öneriyoruz: <http://tr.internationalism.org/ekaonline-2000s/ekaonline-2011/kitle-meclisi-nedir>

Esenyurt Yangını:

Kapitalizm İşçi Kanıyla Yaşamaya Devam Ediyor

11 Mart günü Esenyurt'ta bir inşaat şantiyesinde çıkan yangın bizlere bir kez daha kapitalist sömürünün nasıl bir gerçeğe sahip olduğunu gösterdi. Adana'daki baraj inşaatında çalışan işçilerin baraj sularına kapılıp kaybolmalarının ardından daha cesetleri bulunamamışken Esenyurt'taki yangın faciasını yaşadık. Bu yangının ardından burjuvazinin bakanları, belediye başkanları, dalkavukları ve soytarıları, aklınıza kim gelirse, bu sömürü sirkinin gülün yüzlü cellatları, hepsi aynı ağızdan

"vadeleri dolmuş" ya da "kader" açıklamalarında bulundular. Ama şunu bilmiyorlar ki; onların kaderinde de savundukları bu sistemin işçi sınıfının ellerinde can vereceği gerçeği var.

Esenyurt'ta yaşanan yangının böylesine ölümle bitmesinin tek bir açıklaması var; o da inşaat sektöründeki üretim artışı ve bu artışla yaşanan piyasa rekabeti. Taşeron firmaların iş alabilmek için ihalelerde düşük fiyat

vermesi ve buna bağılı olarak da düşürülen fiyatların işçi giderlerinden kesilerek kar etmeye çalışmalarından kaynaklanıyor. Bu durum ise işçilerin çadırda kalmaları, sigortasız çalışmaları ve uzun çalışma saatlerine maruz kalmalarına yol açıyor. Yukarıdan aşağıya doğru kurulu bu kar mekanizması; yani ana firmanın bir alt teşerona, bir alt teşeronun başka bir teşerona iş vermesi sonucu, en ağır yükü; somut, gerçek, reel değeri üreten işçiler çekiyor. Çadırlarda insanlık dışı koşullarda yaşamaya mecbur kalmanın gerçeği, kapitalizmin işçi kaniyla yaşayabilmesinin sonucudur. Bunun başka bir izahı olmaz; bu izahı yapmaya çalışanlar ise bu kanla yaşayan sistemin asalaklarıdır.

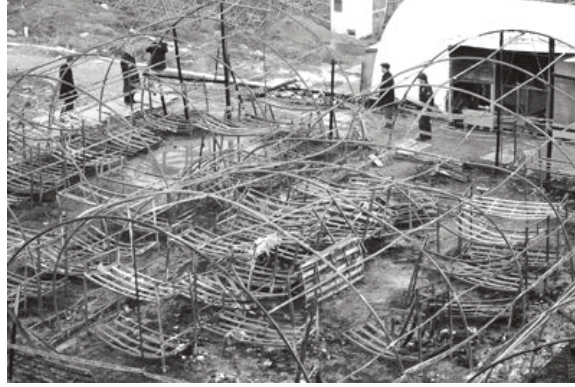
İş cinayetleri, kapitalist ekonominin yapısal özelliğidir

İş kazaları konusunda genellikle burjuvazi propagandist bir içerikle şunu iddia eder: işçilerin dikkatsiz, özensiz ve keyfi davranışlarından dolayı iş kazaları yaşanmaktadır. Onlara göre tüm önlemler alınmıştır. İşçilerin iş sağlığı düşünüldüğü için üretim süreci yeni teknolojilerle desteklenmiştir. Bu durumda yeni gelişen üretim araçları teknoloji sonucunda şöyle bir kanı oluşabilir: teknolojinin bu kadar geliştiği günümüzde neden insanlar hala iş kazalarında ölmekteler? Bu sorunun cevabı ise yine üretim araçlarının neden geliştirilmeye ihtiyaç duyulduğunda yatıyor. İnsan emeğinin reddilemez bir rolü vardır; o da kapitalist ekonominin sürebilmesi için her zaman ona ihtiyaç duymasıdır. Kapitalist ekonomi içerisinde şekillenmiş insan emeği yani ücretli emek diğer üretim girdileri gibi sadece bir metadır. Kapitalist üretim her zaman işçi sınıfının üretimdeki temel rolünü ortadan kaldırmaya çalışır; yani üretilen metayı işçinin emeğinden arındırmaya çalışır. Bundan kaynaklı da sürekli üretim teknolojisini yenilemeye çalışır. Nihayetinde bu durum işçinin üretim sürecinde rahat etmesi için değildir, daha fazla kar amaçlıdır. Kapitalist sadece yeni yatırımlarını üretim araçlarını geliştirmek üzere yapar, bu durum canlı emek ile cansız emek arasındaki rekabeti açıklar ve bu kapitalist ekonominin çelişkilerinden biridir. Bu çelişki onu sürekli canlı emeğe karşı cansız emeği geliştirmeye iter. Tam da bundan kaynaklı işveren değişmeyen sermaye denen elindeki makine, hammadde vb. diğer harcamalarının yanına iş güvenliği için yeni harcamalar eklemek istemeyecektir; zira bu yatırım, üretim için aktif olarak kullanılmayacaktır ve kapitaliste artı yük oluşturmaz. "Kapitalist üretim tarzı bir yandan, toplumsal emeğin üretkenlik gücünün gelişmesini teşvik ederken, öte yandan da, değişmeyen sermayenin kullanılmasında tasarrufu kamçılar." [1]

Meselenin biraz daha şimdilerdeki yaşamış biçimine gelirsek, kapitalist ekonominin de temel ve kronik sorunlarına değinmiş olacağız. Bunların en başında yaşanan

ekonomik kriz, aşırı borçlanma, mevcut sermaye birikiminin yavaşlaması ve eskiye oranla küçülerek büyümesi gelmekte. Bu kronik sorunları kapitalizmin daha fazla piyasa döngüsüne ve bu döngünün soluk borusu olan ücretli emek sömürsü üzerinden yaratılmış daha çok gerçek değer elde etme yoluna itmekte. Yani kapitalist ekonominin can damarı olan artı değer oranlarını yükseltme ihtiyacı ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla sömürünün oranı arttırılmak istenmekte ve artı üretim harcamasından kaçınılmaktadır. Burjuvazi uzun vadede esnek üretim denen, ihtiyaca göre üretim ve maksimal sömürü üzerine kurulan yapılanmayı, kısa vadede yada somut uygulamada ise taşeronlaşma, üretimin daha küçük birimlere ayrılması olarak ifade edebileceğimiz yöntemi kullanmaktadır. Günümüzde bu uygulama giderek yaygınlaşmaktadır çünkü sermaye kriz içerisinde ve normal dönemlerden daha fazla kar ihtiyacı duymaktadır. Ve buradan hareketle iş kazalarıyla bu yapılanma arasında doğrudan bir ilişki olduğunu belirtmek gerekiyor.

İş kazalarının verilerine bakıldığında en fazla iş kazaları taşeron şirketler ya da 5-10 ile 40-50 kişi arasında çalışan işyerlerinde yaşanmaktadır. En son yaşadığımız

Esenyurt şantiye yangını bu duruma verilecek acı bir örnek. Esenyurt'taki inşaat şantiyesinde çalışan işçiler taşeron aracılığıyla çalıştırılmaktaydılar ve maliyeti düşürmek için kış ayında insanlık dışı koşullarda çadırda kalmaya mahkum edildiler. İşçiler kendi kazançlarıyla normal bir konut kirasını karşılayamadıkları ve konut kirası için artı bir ücret talep edemedikleri için çadırda yaşadıkları son buldu. Başka bir örnek:

Tuzla tersanelerinde yeterli düzeyde önlem alınmadığı ve alınacak önlemler maliyeti yükselttiği için taşeron şirket tarafından iş cinayetine zemin hazırlayan çalışma koşullarında yüzlerce işçi yaşamını kaybetti. Tuzla tersanelerinde yaşanan iş cinayetleri sonrası gündeme gelen, tersane sahiplerinin gemi maliyeti içinde bir işçinin kan parasını (işçinin ölümü durumunda ailesine verilecek olan para) da hesapladığı gerçeği iş kazalarının münferit olmadığını gösterdi. Maden kazalarında yaygın olarak yaşanan patlamalar, anti-grizu ve havalandırma sistemlerinin maliyetli gelmesinden kaynaklı her seferinde onlarca işçinin yaşamına mal oluyor ve daha başka bir çok örnek. Bunların dışında Bursa'da yanan kadın işçiler, selde, yük taşımak için yapılan kamyonetin kasasında taşınırken boğularak ölen kadın işçiler ve daha bilmediğimiz bir çok iş cinayeti kapitalizm tarihine geçti.

Sermaye durağandır ve onun yaşayabilmesi, hayat bulabilmesi artı değer üretimin sürmesine bağlıdır. Fakat bu da yetmemektedir; sermaye giderek ağırlaşan krizlerine çare olması için daha fazla artı değer, daha fazla sömürü ve daha fazla işçinin kanını içmek istemektedir.

İş kazalarını meşrulaştırmak için burjuvazinin yalanları

İş kazalarının yaşanmasının bir başka sebebi de iş saatlerinin uzunluğudur. İş saatlerinin uzaması ve aşırı yorgunluk sonucu ölümle sonuçlanan iş cinayetleri söz konusudur. Bunlara her ne kadar kaza dense de, daha fazla üretim için uzatılan iş saatleri uygulamasının mutlak sonucudur. Kapitalistler işçilerin dikkatsizliği ve aşırı güven duygusundan kaynaklı kazaların yaşandığını iddia etmekte ve yaş aralığı olarak da 25-35 yaş aralığını vermekteler.[2] Çünkü

Türkiye'de en fazla iş kazasının yaşandığı yaş aralığı bu yaşlar. Ama eklemek gerekiyor ki; Türkiye'de toplam istihdam edilen işçilerin neredeyse yarısından fazlası bu yaş aralığında, dolayısıyla bu yaş aralığında iş kazalarının yaşanması istihdam oranlarıyla aynı paralellikte olması tesadüf değil. Ayrıca iş kazalarının %98'i engellenebilir özelliğe sahip ve gerçekten iş kazası diyebileceğimiz kısım sadece %2'lik kısmıdır; geri kalanı ise tamamen burjuva üretim koşullarıyla ilgilidir.

Diğer taraftan, iş kazaları veya iş cinayetlerini burjuvazi işgünü kaybı yada üretim kaybı olarak değerlendirmekte ve onları sadece işin bu tarafı ilgilendirmekte. Buna dair önlem alıyorsa da bunun yapmalarının temel nedeni üretimin aksaması kaygısıdır. Çünkü bir işçinin işveren için hiç bir kıymeti yoktur. "İş kazalarının işveren bakımından maliyeti ise, iş koluna ve olayın niteliğine göre değişmekle birlikte, iş kazalarının işletmeler bakımından doğrudan ve dolaylı maliyetlere yol açtığı bir gerçektir. İşletmeler iş kazaları sonucu işgücü ve işgünü kayıpları, verimlilik ve motivasyon azalması, makine, araç-gereç ve hammadde kayıpları ve hatta üretimin durması gibi çok çeşitli sorunlarla karşılaşa bilmektedir." [3] Bu alıntı durumu yeterince özetliyor olsa gerek.

Maliyetlerin düşürülmesi uygulamalarından birisi de kayıt dışı çalıştırılma. Yine somut bir örnek: Esenyurt'ta yaşanan yangında ölen iki işçinin sigortasının yangından sonra yapılmış olduğu gerçeği bir çok yasal düzenbazlıkların işveren tarafından yapıldığını bir kez daha gösterdi. Burjuva yasalar ve kanunlar tamamen işverenin elini rahatlatacak biçimde hazırlanmakta. Ölen iki işçiye gece yarısı sigorta yaparak göstermelik cezalardan kaçmaya çalışan işverenin bu sahtekarlığı dikkatli bir doktorun

sayesinde yakalanmış oldu. Hiçbir önlem almadan çadırdaki işçileri yaşamaya mahkum eden, öldükten sonra sigorta yapan işveren burjuva kanunlar tarafında sadece taksirli (istemeyerek gerçekleştirilen suç) suç işlemekten tutuklandı. Oysa ki bu iş cinayeti tamamen kasıtlı ve kar maksatlı ihmalin sonucudur.

Sonuç

Kapitalist ekonomi yaşadığı rekabet ve aşırı kar hırsının sonucu iş cinayetlerini yeniden üretmeye devam edecektir ve bunun aksini söylemek pek mümkün görünmüyor. Sadece işçilerin yaşamından kanından canından tasarruf yapan kapitalizm, diğer taraftan kapitalist rekabet yüzünden başka hiçbir şeyden tasarruf yapamaz. Bu da onun en temel açmazlarından biridir. İş kazaları ise bu açmazının yarattığı ve yaratacağı temel

sorunlardan birisidir. "Kapitalist üretim, dolaşım süreci ile rekabetin aşırılıkları dışında ele alındığında, metalara katılmış bulunan maddeleşmiş emek bakımından çok ekonomiktir. Buna karşılık, başka herhangi bir üretim tarzından daha fazla, insan yaşamını ya da canlı emeği, ve yalnızca insan kanını ve etini değil, sinirini ve beynini de israf eder." [4]

İş cinayetlerine karşı işçi sınıfının mücadelesi kaçınılmazdır, fakat bu mücadele en nihayetinde kendi varlık koşullarını da ortadan kaldıracak boyuta ulaşmak zorundadır. Zira bu hareket buraya ulaşmazsa bu iş cinayetleri kapitalist sermayenin yaşaması için can suyu olacaktır. Esenyurt'ta ve diğer tüm iş cinayetlerinde olduğu gibi.

Salih

[1] Karl Marx Kapital 3. Cilt Sayfa 81 Sol Yayınları.

[2] www.ekonomikyorumlar.com.tr/.../509/Sayi_509_Makale_07.pdf

[3] Finans Politik & Ekonomik Yorumlar 2007 Cilt: 44 Sayı:509 Sayfa 83

[4] Karl Marx Kapital 3. Cilt Sayfa 83 Sol Yayınları.

İspanya'da Genel Grev:

Bağımsız İşçi Hareketi için Radikal Azınlıkların Çağrısı

Burada İspanya'daki son genel grev sırasında bir kitle meclisi çağrısı yapan Alicante Eleştirel Blok & Kitle Meclisi ve Palencia İşçi Grubu tarafından sendikaların rolünü mahkum eden iki bildiriye yayınıyoruz.

Genel grev için ALICANTE ELEŞTİREL BLOK VE KİTLE MECLİSİ tarafından BİR ÇAĞRI VE ÖNERİ

İşçiler, işsizler, gençler, öğrenciler, emekliler, hizmet kullanıcıları, inisiyatiflerde, kitle meclisleri ve mücadelede

bulunan HERKES!

Bizler İş Yasası'nın iptalini ve bütün sömürü biçimlerini önlemek için kitle meclisleri yoluyla bir katılımcı, eleştiren ve birleştirici bir alan biçimi önermek istiyoruz.

Bizler mobilizasyonun yetersiz bir biçimi olarak düşündüğümüzün ötesine geçen eylemler ortaya koymak için "genel grev"den yararlanmak istiyoruz.

GREV YAPARAK YA DA DEĞİL, 29-M'de BİRLEŞELİM

sabah : Saat 11:00'da Plaza de la Montanyeta Alicante'de KİTLE MECLİSİ. Ayın 29'u için alternatif eylemler üzerine düşünmek ve teklif etmek etmek için.

Gün ortası: Etkileşim ve tartışma için bir alan yaratmak adına BİRLİKTE YİYELİM.

Öğleden sonra: Saat 18:00'da EYLEME BİR BLOK HALİNDE KATILMAK İÇİN. Eylemin arkasında olacağız.

Akşam işçilerin, işsizlerin BİR AÇIK KİTLE MECLİSİ... Plaza de San Cristobal'deki eylemden sonra, şu konu üzerine : 29 Mart'tan sonra mücadeleye nasıl devam ederez?

Kitle meclislerinde yeralın, kimse sizin adınıza karar vermemeli!

Bizlerin öfkeden eyleme geçmemiz gerekiyor!

Birlikte herşeyi değiştirebiliriz!

ARACISIZ BİR GREV İÇİN

(Palencia İşçi Grubu)

Hakim sınıf yeniden sorumluluğumuzu bize hatırlattı; bu sefer işçileri işverenin merhametine daha fazla bırakan İş Yasası ile. Bundan sonra, işinizde kalın ya da kalmayın, sadece patronun karı maksimize etme ihtiyacına bağlı olacağız. Bu, şu ya da bu hükümet meselesi değil, bu sermaye için metadan başka bir şey ifade etmiyor oluşumuzun gerçeğidir. Bu ihtimal ile yüzleşen bizlerin mücadeleden başka seçeneğimiz yok: Bu mücadele ne olmalı? Bunu nasıl gerçekleştireceğiz?

Çoğunluk sendikaları bizlere kendi modellerini öneriyorlar: onlar emrediyor, biz uyuyoruz. Onlar İş Kanunu ile ilgili birçok yaygara kopartıyorlar ancak aynı zamanda onlar işçiler için işlerin kötüye gitmesine neden olan ücret kesintilerini yapıyorlar. Gerçekte, haklarımız onlar için önemli değil. Onlar için bizler onların varoluşlarını ve çöküşlerini doğrulayan bir sayıdan fazla bir şey değiliz. Onlar için bizler sömürülmüş ve köleleştirilmiş iken önemli olan onların maskaralıklarına devam etmeleridir! Onlar kapitalistlerin kuklalarından başka birşey değiller! Onların gerçek varoluşlarının işlevi işçi sınıfının gerçek mücadelesini geri çekmek, oyalamak ve bastırmak olan varlıklarını devam ettiren; onun sistem ve egemen sınıfı

karşısında gerçek bir tehlike oluşunun önünü almak içindir.

... biz ne çoğunluk sendikalarını ne de onların stratejilerini takip edebiliriz. Onlar bütün devrimci mücadeleyi etkisiz bırakmak için "minimum hizmet " olarak adlandırılan koşullarla bir grev örgütlediler. Biz ne zaman "çok fazla probleme sebep olmasın" diye düşman ile bir anlaşma imzalanan bir savaşa ilk defa tanık oluyoruz? Bir grevin amacı zarar vermek, işverenleri çıkarlarımız karşısında boyun eğmeye mecbur bırakmaktır. Grevin onlara en çok zarar verdiği yer: ekonomi. Bu anlaşmalı bir grev ile sadece bir günde olmaz: bu belirsiz süreli yasadışı (vahsi kedi) grevler yoluyla başanlır.

Bizler hain sendikalar ve Burjuva Solu oportünistlerine daha fazla izin veremeyiz. Kitle meclislerinde, işçi konseylerinde kendimiz ve aracısız örgütlenmeliyiz. Sadece kararlı eylem ile sömürücüleri ve onların hizmetçilerini bütün alanlarda yenebiliriz: İş Kanunu'nu durdurmadan kapitalist sistemin yokedilişine kadar.

KESİNTİLERE KARŞI KENDİNİZİ ARACISIZ ORGÜTLEYİN!

EKA Yayınları

Accion Proletaria (İspanya)

Apartado de Correos 258, 46080 Valencia, İspanya

Communist Internationalist (Hindistan)

POB 25, NIT, Faridabad, 121001, Haryana, Hindistan

Dünya Devrimi (Türkiye)

Türkiye'de şu anda bir posta kutumuz bulunmamaktadır. İsviçre'deki adresle iletişime geçebilirsiniz.

Internacionalismo (Venezüella)

Siyasi koşullar nedeniyle posta kutusu kapatılmıştır. İspanya'daki adresle iletişime geçebilirsiniz

Internationalism (ABD)

Internationalism 320 7th Ave. #211 Brooklyn, NY 11215, ABD

Internationalisme (Belçika)

BP 1134, BXL 1, 1000 Bruksel, Belçika

Internationell Revolution (İsveç)

Box 21 106, 100 31 Stockholm, İsveç

Révolution Internationale (Fransa)

RI, Mail Boxes 153, 108 rue Damremont, 75018 Paris, Fransa

Rivoluzione Internazionale (İtalya)

CP 469, 80100 Napoli, İtalya

Revolucion Mundial (Meksika)

Apartado Postal 15-024, C.P 02600, Distrito Federal, Mexico, Meksika

Weltrevolution (Almanya)

Siyasi koşullar nedeniyle posta kutusu kapatılmıştır. İsviçre'deki adresle iletişime geçebilirsiniz.

Weltrevolution (İsviçre)

Postfach 2216, CH-8026 Zürich, İsviçre

Wereldrevolutie (Hollanda)

Postbus 339, 2800 AH Gouda, Hollanda

World Revolution (İngiltere)

BM Box 869, London WC1N 3XX, İngiltere

EKA Online

1940: Troçki Suikasti

Komünist Soldan gelen bizlerin 4. Enternasyonal veya onun bugünkü peygamberleri ile hiçbir ortak yönümüz olamaz. Çekin ellerinizi Troçki'den! O hala işçi sınıfına aittir.

Troçkistler Natalia Troçki'nin de söylediği gibi, 2. Dünya Savaşı'ndan SSCB'nin zaferle çıkmasının ardından Troçki'nin örneğini izleyerek politik tavırlarını gözden geçirmedikleri gibi, bugünkü tartışmalarında ve sorgulamalarında da –tabi eğer olursa– hala "proleter politik strateji" üzerinde durmaya devam ediyorlar. Bu tartışmalar SSCB'nin doğası, proleter enternasyonalizmi ve savaş karşısında devrimci yenilgicilik gibi temel sorunlar karşısında sağır edici bir sessizliği sürdürmeye devam ediyor. Pierre Broue sözde bilimsel bir lafazanlığın ortasında bunu fark ederek şöyle diyor: "Hiç şüphe yok ki bu sorun (PAS) üzerindeki herhangi bir tartışmanın ve çözümlemenin yokluğu 4. Enternasyonalin tarihi üzerine çok ağır bir biçimde binmiştir. Derinlikli bir analiz Enternasyonal'i 1950'ler de sarsan krizin temelinde bu sorunun yatıştığını ortaya koyabilir". Ne kadar da kibarca bir ifade tarzı! (...)

1 Mayıs: Burjuvazi için bayram, işçiler için mücadele günü

1 Mayıs, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günüdür!

Burjuva demokrasisi geliştiren sendikalar ve burjuva solu, 1 Mayıs'ın asıl özünden koparılıp burjuva demokrasisinin süsü haline getirilmesine en büyük katkısı yapmaktalar. (...)

İşçi sınıfının enternasyonal mücadelesinin simgelerinden biri olan 1 Mayıs, ne kadar içeriğinden yoksun bırakılmaya çalışılsa da ya da bayram adıyla karnavala dönüştürülse de, içeriği ve tarihsel anlamıyla işçi sınıfına malolmuştur. Bugün ihtiyacımız olan renkli kutlamalar ya da eylemin hangi meydana yapıldığı değil, 1 Mayıs'ı ortaya çıkaran sınıf kimliğinin yine işçi sınıfı tarafından ortaya çıkarılmasıdır. Bunun nerede ve ne zaman ortaya çıktığından ziyade asıl önemli olan, işçi sınıfının enternasyonal anlamda böyle bir sınıf karakteriyle hareket etmesidir.

Dünya Devrimi'nin eski ve yeni sayılarını ve yayınladığımız kitapçıkları PDF olarak size göndermemizi istiyorsanız turkiye@internationalism.org adresine, farklı dillerdeki çeşitli yayınlarımıza abone olmak için international@internationalism.org adresine veya isimle hitap etmeden yanda belirtilen posta adreslerine yazınız. Tartışma devrimci hareket için hayati bir öneme sahiptir. Siyasi faaliyetlerimizin en önemli unsurlarından biri, temel ilkelerimizin tanımladığı üzere 'Proleter mücadelenin amaçlarının ve yöntemlerinin ve tarihsel ve anlık koşullarının siyasi ve teorik olarak netleştirilmesi'dir. Bu bize göre ancak devrimci saflar içerisinde farklı düşünce ve görüşlerin karşılaşması ve tartışılmasıyla mümkündür. Bu yüzden okuyucularımızı, internet sitemizin dahil olduğu yayınlarımızda savunduğumuz görüşler ve analizlere dair yorumlarını, fikirlerini ve eleştirilerini bizimle paylaşmaya teşvik ediyoruz. Bütün ciddi yazışmaları mümkün olan en kısa sürede yanıtlamak için elimizden geleni yapacağız, fakat kısıtlı kaynaklarımız bunun hemen gerçekleşmesine imkan vermeyebilir. Genel ilgi görebilecek konulardaki yazışmaları ve bizim cevabımızı bize yazan kişinin onayıyla yayınlatabiliriz.

Enternasyonal Komünist Akım - Temel İlkeler

- Kapitalizm Birinci Dünya Savaşı'ndan beri çöken bir toplumsal sistemdir. İki defa insanlığı kriz, dünya savaşı, yeniden yapılanma ve yeniden krizden oluşan barbarca bir döngüye sürüklemiştir. Seksenlerde bu çöküşün son evresine, çürüme evresine girmiştir. Bu geri çevrilemez tarihsel düşüşün sunduğu iki ihtimal vardır: ya sosyalizm ya da barbarlık; ya dünya komünist devrimi ya da insanlığın yok oluşu.

- 1871 Paris Komünü, koşulların olgunlaşmamış olduğu bir dönemde proleteryanın bu devrimi gerçekleştirmek için ilk denemesiydi. Kapitalist çöküşün başlamasıyla bu koşullar yerine getirildikten sonra, 1917'de Rusya'da gerçekleşen Ekim devrimi, emperyalist savaşa son vermiş ve daha sonra birkaç yıl daha devam etmiş olan uluslararası devrimci dalganın bir parçası olarak gerçek dünya komünist devrimine doğru atılmış ilk adımdı. Uluslararası devrimci dalganın yenilgisi, özellikle 1919-23 arası Almanya'daki yenilgi, Rusya'daki devrimi yalıtı ve hızla yozlaşmaya mahkûm etti. Stalinizm, Rus devriminin bir ürünü değil, mezar kazıcısı oldu.

- SSCB'de, Doğu Avrupa'da, Çin'de, Küba'da vb. ortaya çıkan ve 'sosyalist' veya 'komünist' adıyla alınan devlet mülkiyetine dayanan rejimler, kendisi çöküş döneminin önemli bir niteliği olan devletçi kapitalizme doğru evrensel eğilimin özellikle vahşi bir türünden başka bir şey değillerdi.

- 20. yüzyılın başlangıcından beri bütün savaşlar, büyük küçük bütün devlet arasında uluslararası alanda bir yer etme mücadelesinin bir parçası olan ölümcül emperyalist savaşlardır. Bu savaşlar insanlığa daima yükselen bir ölçekte ölüm ve yıkımdan başka hiçbir şey getirmemiştir. İşçi sınıfı savaşlara ancak uluslararası dayanışma ve bütün ülkelerde burjuvaziyle savaşarak karşı koyabilir.

- Bahanesi ister etnik, ister tarihsel ister dini olsun, bütün milliyetçi ideolojiler - 'ulusal kurtuluş', 'ulusların kendi kaderini tayin hakkı' vs - işçiler için gerçek zehirlerdir. Onları burjuvazinin şu veya bu kesiminin tarafını tutmaya çağırarak işçileri bölerler ve onları savaşların ve sömürücülerinin çıkarları uğruna birbirlerini katletmeye yöneltirler.

- Çöken kapitalizmde parlamentolar ve seçimler bir maskaralıktan başka hiçbir şey değildir. Parlemonter sirke katılma yönündeki her çağrı sadece bu seçimlerin sömürülenler için gerçek bir seçenek sunduğu yalanını güçlendirmeye yarayabilir. Burjuva hakimiyetinin özellikle ikiyüzlü bir biçimi olan 'demokrasi' köklerinde kapitalist diktatörlüğün Stalinizm veya faşizm gibi diğer biçimlerinden farklı değildir.

- Burjuvazinin bütün kesimleri tamamen gericidir. Bütün sözde 'işçi' partileri, 'Sosyalist' ve 'Komünist' (artık eski-'Komünist') partiler, solcu örgütler (Troçkistler, Maoistler, eski-Maoistler ve resmi anarşistler) kapitalizmin siyasi aygıtlarının sol kanadını oluşturmaktadır. Proleteryanın çıkarlarını burjuvazinin bir kesiminin çıkarlarıyla karıştıran bütün 'halk cephesi', 'anti-faşist cephe' ve 'birleşik cephe' taktikleri sadece proleter mücadeleyi boğmaya ve saptırmaya yarar.

- Kapitalizmin çöküş dönemiyle birlikte, heryerdeki sendikalar kapitalist düzenin proleterya içerisindeki organlarına dönüştürüldüler. Sendika örgütlerinin çeşitli biçimleri, ister 'resmi' örgütler olsun ister 'taban' örgütleri, sadece işçi sınıfını kontrol altında tutmaya ve mücadelelerini baltalamaya yarar.

- İşçi sınıfı kavgasını yaymak için, mücadelelerini, genişlemenin ve örgütlenmenin kontrolünü, bağımsız genel kitle toplantıları ve seçilmiş ve her an geri çağırılabilir delegelerin oluşturduğu komiteler aracılığıyla alarak birleştirmelidir.

- Terörizm hiçbir şekilde işçi sınıfı mücadelesinin bir yöntemi olamaz. Eğer kapitalist devletler arasındaki daimi savaşın bir ifadesi değilse geleceği olmayan bir toplumsal katmanın ve küçük-burjuvazinin çürümesinin bir ifadesi olan terörizm, her zaman burjuvazinin kendi amaçları doğrultusunda kullanması için uygun bir zemin olmuştur. Küçük azınlıkların gizli faaliyetlerini savunmak, proleteryanın bilinçli ve organize kitle faaliyetlerinden doğan sınıfsal şiddeti savunmanın tamamen karşıtıdır.

- İşçi sınıfı komünist devrimi gerçekleştirebilecek tek sınıftır. Onun devrimci mücadelesi engellenemez bir biçimde işçi sınıfını kapitalist devletle yüzleşmeye itecektir. Kapitalizmi yok etmek için, işçi sınıfı bütün mevcut devletleri devirmek ve dünya çapında proleterya diktatörlüğünü, bütün proleteryaı yeniden örgütleyecek işçi konseylerinin uluslar arası iktidarını kurmalıdır.

- Toplumun işçi konseyleri tarafından komünist dönüşümü ne 'öz-yönetim' ne de ekonominin millileştirilmesi anlamına gelir. Komünizm, işçi sınıfının ücretli emek, meta üretimi, ulusal sınırlar gibi kapitalist toplumsal ilişkileri bilinçli bir şekilde yok etmesini gerektirir. Bu da bütün faaliyetlerin insani ihtiyaçları karşılamaya adanmış bir dünya toplumunun yaratılması anlamına gelmektedir.

- Devrimci siyasi örgüt işçi sınıfının öncü kolunu oluşturur ve sınıf bilincinin proleterya içerisinde genelleşmesinde faal bir etmendir. Görevi hiçbir şekilde 'sınıfı örgütlemek' veya sınıfın adına 'iktidarı almak' değildir. Devrimci örgütün görevi mücadelelerin birleşmesine ve işçilerin kontrolü kendileri için kendilerinin almasına doğru giden hareketin faal bir parçası olmak, bir yandan da proleteryanın kavgasının devrimci siyasi hedeflerini çıkartmaktır.

Faaliyetlerimiz

Proleter mücadelenin amaçlarının ve yöntemlerinin ve tarihsel ve anlık koşullarının siyasi ve teorik olarak netleştirilmesi.

Proleteryanın devrimci faaliyetlerine doğru giden sürece katkı yapmak amacıyla uluslararası ölçekte birleşik ve merkezileşmiş örgütlü müdahale.

Devrimcilerin, işçi sınıfının kapitalizmi devirmesi ve komünist toplumun yaratılması için kaçınılmaz olan gerçek bir dünya komünist partisi kurma amacıyla yeniden örgütlenmesi.

Kökenlerimiz

Devrimci örgütlerin ilkeleri ve faaliyetleri işçi sınıfının geçmiş tecrübelerinin ve tarih boyunca işçi sınıfının doğurduğu siyasi örgütlerinin çıkardıkları derslerin bir ürünüdür. Dolayısıyla EKA kökenlerini Marks ve Engels'in Komünist Ligi'nde (1847-52), üç Enternasyonal'de (Enternasyonal İşçi Birliği, 1864-72, Sosyalist Enternasyonal, 1889-1914, Komünist Enternasyonal, 1919-28) ve 1920-30 arasında ve başta Alman, Hollanda ve İtalyan Komünist Solları olmak üzere yozlaşan Üçüncü Enternasyonal'dan ayrılan sol fraksiyonlarda görür.

Kitap Kaçış Edebiyatından Edebiyata Kaçış

T A H T O Y U N L A R I G E O R G E R. R. M A R T I N

"Avam tabakası yağmur için, sağlıklı çocuklar için ve hiç bitmeyecek bir yaz mevsimi için dua ederler. Büyük lordlar taht oyunlarını oynayıp oynamadıkları, rahat bırakıldıkları takdirde onlar için fark etmez. Ve hiçbir zaman rahat bırakılmazlar."

"Başrahip bir keresinde bana günah işledikçe acı çektiğimizi söylemişti... Öyleyse Lord Eddard, söyleyin bana... Neden siz büyük lordlar taht oyunlarınızı oynadığınız zaman en fazla acı çeken masum insanlar oluyor?"

Fantastik edebiyat ve bilim kurgu edebiyatı, uzun yıllardır siyasi çevrelerce, çok da haksız olmayan nedenlerle bir kaçış edebiyatı olma yaftasına maruz kaldı. Şüphesiz, insanın ancak düşlerinde görebildiklerini bir gerçeklik olarak betimleyen bu iki edebiyat türünün de, sırf bu yönleriyle dahi böylesi bir yaftaya en azından açık kapı bıraktığını söylemek mümkün olacaktır. Dahası, bilim kurgu edebiyatına, farklı, hatta komünist gelecek tasvirlerini mümkün kılmasından dolayı, yine çok ciddiye alınmasa da, Rus Bolşevik Alexander Bogdanov ve İngiliz sosyalist William Morris gibi devrimcilerin bu tür popüler olmadan çok önce bilim kurgu yazmış olmalarından dolayı sempatiyle bakılagelmisti. Buna karşı Orta Çağ temalarıyla fantastik edebiyat ise, yine haksız olmayan nedenlerle, en iyi ihtimalle feodal döneme bir matem niteliği taşıyan muhafazakar, en kötü ihtimalle ise, dünyayı beyaz, güzel, asil ve soylu iyiler ile kara, çirkin, soysuz avamlar arasında haklı bir savaş olarak yansıtan açıktan açığa gerici, hatta karşı-devrimci bir edebiyat türü olarak görülmüştü. Her ne kadar fantastik edebiyatın gerçek kökenleri olan halk efsanelerine ve mitolojik destanlara böylesi bir bakış geliştirmek haksızlık olacaksa da, Yüzüklerin Efendisi ile başlayan ve onun birkaç istisna hariç gittikçe daha da sığ ve yüzeysel bir surete bürünen takipçilerinin oluşturduğu modern fantastik edebiyat geleneği için böylesi bir değerlendirmenin gerçeğin pek de uzağına düşmediğini düşündüğümüzü belirtmemiz gerekir. Öte yandan Amerikalı yazar George R. R. Martin'in Buz ve Ateşin Şarkısı adını verdiği, herbiri yüzlerce sayfalık kitaplardan oluşan serisinin ilk kitabı Taht Oyunları'nın, başka bir fantastik edebiyatın mümkün olduğunu gösterdiğini söylememiz, çok abartılı olmayacaktır.

Öncelikle yazar George R. R. Martin'den birkaç cümleyle de olsa bahsetmekte fayda görüyoruz. İlkin, şunu belirtmek gerekir ki George R. R. Martin'in, bilim kurgu ve fantastik edebiyat türünde yazan Ursula K. Le Guin gibi nadir devrimci yazar gibi siyasi bir kaygısı olmadığını belirtmek gerekiyor. Her ne kadar işçi sınıfından bir aileden geldiğini, gençliğinde Vietnam savaşı karşıtı harekete katıldığını ve bugün de ABD'nin Irak ve Afganistan'daki savaşlarına karşı olduğunu açıkça ifade etse de, yazarın temel kaygısı, kendi ifadesiyle "hikayesini anlatabilmek". Peki George R. R. Martin'in hikayesini, fantastik edebiyatın kitapçıları dolduran sayısız örneğinden ayıran ve ona dünya çapında bu edebiyat türünün dar takipçilerinin çok daha geniş bir okuyucu kitlesi kazandıran nedir? Şüphesiz yazarın yaratıcılığını, dilinin akıcılığını ve karakterlerinin derinliğini göz ardı etmek mümkün değil. Öte yandan, Taht Oyun-

ları'nı mensubu sayıldığı türün diğer örneklerinden ayıran en temel unsurun, gerçekliği olduğu kanısındayız. Şöyle ki, Taht Oyunları'nda pek çok fantastik edebiyat ürününde bulduğumuz gereğinden fazla uzatılmış bir masal havasını bulmuyoruz. Karşımızda "yaşasın kötülük" naraları atan çirkin, kapkara yaratıkları katleden iyi yürekli şovelyeler, beyaz atlı prensler, yakışıklı kahramanlar ve bu sığ çatışma çerçevesinde yüceltilmiş bir Avrupa feodalizmi kopyası yok. Taht Oyunları da feodal bir dünya tasarımından yola çıkıyor, fakat Martin'in kurguladığı dünya, en az yaşadığımız dünya kadar acımasız. Taht Oyunları'nda karşımıza çıkan feodalizm ise, bizim bildiğimiz feodalizmden aşağı kalmayacak vahşilikte bir düzen.

Taht Oyunları'nın işlediği temel konu, isminden de anlaşılabilirce üzere iktidar mücadelesi. Yazar, hikayesini farklı karakterlerin bakış açıları üzerinden anlatıyor, böylelikle de bu iktidar savaşında esasında iyilerin ve kötülerin olmadığını başarılı bir biçimde gösterebiliyor. Martin'in kurguladığı dünyada daha ziyade kazananları ve kaybedenleri, ezenleri ve ezilenleri, yönetenleri ve yönetilenleri, ve kurbanları, en fazla da herşeyden ziyade koşulların kurbanlarını buluyoruz. Soylu lordlar taht oyunlarını oynuyorlar, asil şovelyeler birbirlerine karşı kılıç oynatıyorlar, kazananlar yönetiyor kaybedenler ölüyor veya kaçıyor, fakat ne olursa olsun bu savaşlarda en büyük acıları hep sıradan insanlar, emekçiler ve köylüler çekiyor. Her ne

kadar Martin'in temel karakterlerinin arasında ezilmiş, hor görülmüş, itilip kakılmış pek çok kişi olsa da, alt sınıflar hikayenin merkezinde değil. Bununla birlikte, serinin sonraki kitaplarında işlenen yan temalardan bir tanesi, savaş yüzünden herşeylerinden olmuş köylülerin ve fukaranın canlarını korumak için "Bayraksız Kardeşlik" ismi altında silahlanması oluyor.

George R. R. Martin'in fantastik evreninde büyüsel unsurlar mevcut, fakat hikayenin olabildiğince çeperinde, asgari düzeydeler. İşlenişleri biçimiyle,

bir açıdan Gabriel Garcia Marquez veya Latife Tekin gibi yazarların eserlerinde görülen büyüsel gerçekçiliğe benzeştiklerini söyleyebiliriz. Hikayenin geri kalan unsurlarıyla birleşince bu durum Taht Oyunları'nı modern fantastik edebiyatın büyük ölçüde mahkum olduğu kaçış edebiyatı kategorisinden bir noktaya kadar çıkartmayı mümkün kılıyor. Martin'in eseri temel alınarak yapılan dizinin, gerçek olmayan bir diyarda gerçekleşmesine rağmen, izleyici tarihi bir dönemi anlatma iddiasındaki pek çok diziden daha gerçekçi gelmesi de bu noktaya işaret ediyor.

Taht Oyunları bir başyapıt olarak nitelendirilebilir mi, buna karar vermek önümüzdeki nesillerin işi. Biz böylesi bir nitelendirmenin doğru olmayacağını, fazla abartılı olacağını düşünüyoruz. Bununla birlikte, George R. R. Martin'in modern fantastik edebiyatın geleneksel kalıplarını kırarak bir kaçış edebiyatı olmaktan çıkan eserini, günümüzün önemli ve başarılı edebiyat eserleri arasında konumlandırmakta bir sakınca görmüyoruz, ve bu kitabı okurlarımıza öneriyoruz.

Pardayan